

Z obsahu:

**Dopis nemocným
na měsíc srpen 2000**

Sestra Pavla
- strana 2 -

Kolik zbývá z noci?

Z Poselství Jana Pavla II.
k Světovému dni misií
- strana 2 -

**Jan Pavel II. -
mistr modlitby**

»Nestal se papežem
studien knih, nýbrž na
kolenou...«
- strana 4 -

**Ochrana nejsvětější
Eucharistie**

- strana 7 -

Klanět se Ježíši-Hostii

Paolo Rizzo
- strana 10 -

Z dopisů bl. otce Pia

- strana 9 -

**Svaté přijímání
civilně sezdáných -
rozvedených**

- strana 9 -

**Peklo -
potlačovaná realita**

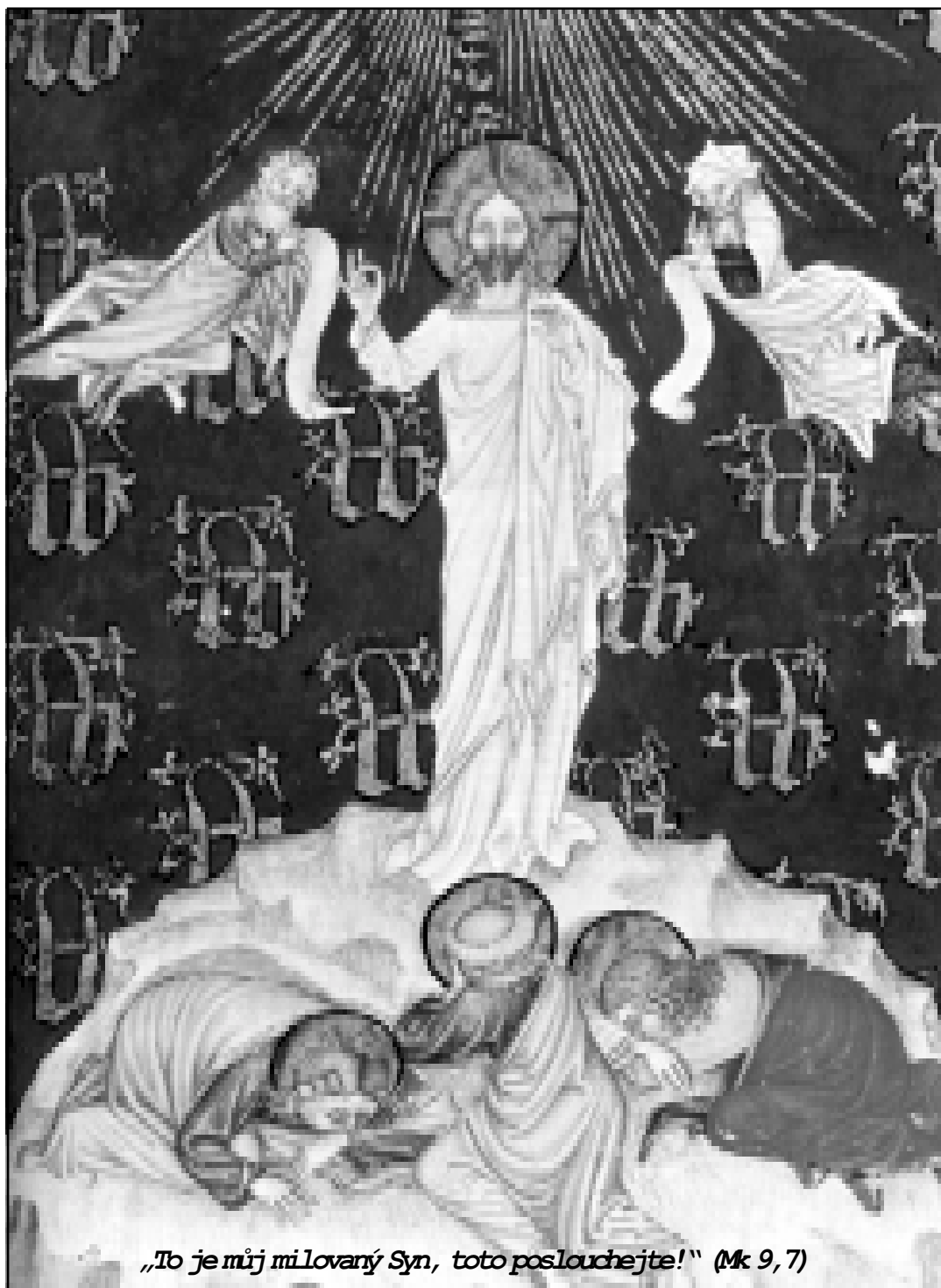
Robert Kramer
- strana 12 -

**Úmysly apoštolátu
modlitby na srpen 2000**

- strana 14 -

**Ztratili snad němečtí
biskupové víru?**

- strana 15 -

„To je můj milovaný Syn, toto poslouchejte!“ (Mk 9,7)

Dopis nemocným na srpen 2000

Draží nemocní,
v úterý 1. týdne breviáře se modlíme: „Vyslyš, Bože, ranní modlitbu své církve a naplň hlubiny našeho srdce svou láskou, abychom nežili ve tmě, ale nechali se vést světlem tvé milosti. Skrze Krista, našeho Pána...“

Neměla by se tato modlitba stát modlitbou našeho celého života? Vždyť co vlastně potřebujeme k plnému životu? Lásku a světlo! Celé naše dny jsou zaplaveny mořem všelikého dění, práce, setkávání a mluvení, a ať už jsou příjemné či nepříjemné, radostné či bolestné, vždy v nás zanechávají své stopy a mnohdy velice rozvíří hladinu naší mysli. I když si třeba myslíme, že jsme teď spíše osamělí, nemylně se! Právě samota a ticho kolem nás dovedou někdy otevřít ventil vzpomínek a dojmům z minulosti, div nás nepohltní.

Proto tolik potřebujeme, abychom měli hlubiny svého srdce naplněny Kristovou láskou, jeho pokojem a světlem, které by prozářilo všechny temnoty a zmatky v nás i kolem nás. Někdy nemůžeme zabránit tomu, že navenek jednáme jinak, než bychom chtěli. Často se nedokážeme ovládnout, podléháme své povaze, náladě či okolnostem, ale tím se nesmíme nechat odradit. Vždyť i sv. Pavel přiznává: „Jsem si totiž vědom, že ve mně, to je v mém těle, dobro nesídlí. Dobrou vůli sice mám, ale skutek mi schází. Vždyť nekonám dobro, které chci, ale dělám zlo, které nechci...“ (Řím 7,18-19). A Pán, který zná naše slabosti, ale i naši dobrou vůli, několikrát řekl: Buď věrný až do smrti a dám ti za odměnu věčný život!

Obraťme se proto k Pánu s další liturgickou modlitbou a věřme, že na přímluvu Panny Marie, jejíž svátek v tomto měsíci slavíme, budeme vyslyšeni.

Pomáhej nám, Bože, ať nepromarníme veliké milosti, které jsme od Tebe přijali, a ať Tě nikdy nepřestane chválit. Skrze Krista, našeho Pána!

Moc Vás zdravím.

Sestra Pavla

Kolik zbývá z noci?

Z Roselství Jana Pavla II. k Světovému dni misií

Odpusť nám naše viny

Církev je povolána, aby svým posláním zpřítomnila bezpečnou skutečnost Božího otcovství nejen slovy, ale především **svatostí misionářů a Božího lidu**. »Obnovený podnět k misií mezi pohany vyžaduje svaté misionáře« – napsal jsem v *Redemptoris Missio*. Nestačí obnovovat pastorační metody ani lépe organizovat a koordinovat církevní síly, ani využívat s větším úsilím biblické a teologické základy víry; je třeba »probudit nový zápal svatosti« mezi misionáři v celém křesťanském společenství (90).

Tváří v tvář hrozným a mnohonásobným následkům hříchu mají věřící úkol nabídnout znamení odpuštění a lásky. Pouze pokud ve svém vlastním životě zakusili Boží lásku, jsou schopni milovat ty druhé velkodušným a přesvědčivým způsobem. Odpuštění je jiné vyjádření božské lásky, která je dána tomu, kdo si ji naléhavě žádá.

»A neuved' nás do pokušení, ale zbav nás od zlého«

Těmito závěrečnými slovy modlitby »Otče náš« žádáme Boha, aby nedopustil, abychom se vydali na cestu hříchu, a aby nás osvobodil od zla, které je často inspirováno **osobní bytostí, satanem**, který chce zmařit Boží plán spásy, jenž se uskutečnil v Kristu.

S vědomím, že jsme povoláni, abychom nesli poselství spásy do světa ovládaného hříchem a Zlým, jsou křesťané vyzváni, aby se odevzdali Bohu a žádali od něho, aby **vítěz-**

ství nad Knížetem zla (srov. Jan 14,30), které již jednou dobyt pro všechny Kristus, se stalo **každodenní zkušeností jejich života**.

V sociálních souvislostech silně ovládaných logikou moci a násilí je posláním Církve svědčit o Boží lásce a síle evangelia, které láskou nenávisť a pomstu, egoismus a lhostejnost. Duch Ietnic nechť obnoví křesťanský lid, pokropený Kristovou Krví. Toto *malé stádo* je posláno všude, třeba chudě na lidské pro-

středky, ale svobodně od závislostí, jako **kvass nového lidství**.

Draží bratři a sestry, uvědomme si lépe své společné misijní povolání, které nabádá Kristovy učedníky, aby se stali **apostoly jeho evangelia smíření a míru**. Poslání spásy je univerzální, pro každého člověka a pro celého člověka. Je úkolem celého Božího lidu, všech věřících. Být misionářem musí proto představovat vášeň pro každého křesťana; **vášeň pro spásu světa a horoucí zápal pro obnovu Otcova Království**.

Aby se tak stalo, je zapotřebí **ustavičné modlitby**, která živí touhu nést Krista všem lidem. Je třeba **obětovat své vlastní utrpění ve spojení s utrpěním Vykupitele**. Je třeba osobního úsilí k podpoře organismů misijní spolupráce.

Ti, kteří pracují na předních místech Církve, jsou jako strážníci na hrabách Božího Města, kterých se ptáme: **Strážče, kolik zbývá z noci?** (Iz 21,11). A dostáváme odpověď: **Slyšíš? Tvoje strážce pozvedají hlas, společně volají radostí, protože vidí svými očima návrat Pána na Sion** (Iz 52,8). Jejich velkodušné svědectví ve všech koutech světa ohlašuje, že »v blízkosti třetího tisíciletí vykopení Bůh připravuje velké jaro Církve, jehož počátky jsou již patrné« (Redemptoris Missio, 86).

Maria, Hvězdo jitřní, pomáhej nám, abychom opakovali se stále větším zápallem »FIAT« Otcovu plánu spásy, aby **všechny národy a všechny jazyky mohly vidět tvou slávu** (srov. Iz 66,18).

Boiletino Vaticano
Zvýraznění redakce Světla

Předehra ke slávě

Zamyšlení nad liturgickými texty
svátku Proměnění Páně

**To je můj milovaný Syn,
toho poslouchejte**

Tvůj Pán se dnes chystá odejít načas na vysokou horu, aby se modlil⁽¹⁾. Ale neodchází sám. Bere si s sebou své vyvolené. Chtěl by ses připojit k této malé družině? Je tu jediná možnost. Můžeš jít s nimi, jestliže patříš mezi maličké. To, co bude na hoře Tábor zjeveno, zůstane před moudrými a chytrými skryto, protože tak se zalíbilo Otci⁽²⁾.

Dnes se totiž sám nebeský Otec chystá zjevit své plány, a to mimořádným způsobem. Ačkoliv jeho Syn žije na zemi mezi námi, aby nám zjevil Otce, chce se věčný Bůh projevit mimořádným způsobem. Abys neměl pochybnosti, že zaslíbený svět, kam nás má jednou přivést jeho Syn, daleko přesahuje všechno to, v čem se my lidé pohybujeme a co známe, může a chce svým maličkým dát nahlédnout za hranice pozemské skutečnosti do nebeských tajemství. Poodhrme záclonu a posílá i své svaté, aby tak v nadpozemském jasu zjevil spolu se svou božskou slávou a mocí i svou věčnou vůli. Jestliže tak činí za pozemského života svého Syna, tím spíše se k nám bude takto obracet po všechny časy, až Ježíš opět usedne po jeho pravici.

Cestou vzhůru na horu zjevení tedy odkládej při každém kroku všechny pozůstatky své domyšlivé a nedůvěřivé skepse, aby tvé oko mohlo uvidět a tvé ucho mohlo uslyšet, co Bůh připravil těm, kteří ho milují⁽³⁾.

Otec, Věčný, ze vznešeného trůnu, zářícího jako oheň mezi trůny, ON, jehož roucho je bílé jako sníh a vlasy jeho hlavy čisté jako vlna, z míst, kde se mu klanějí desetitisíce desetitisíců, představuje ti dnes svého Syna ve slávě. I jeho šat je zářivě bílý, jako šat jeho Otce, a jeho tvář září jako slunce⁽⁴⁾.

Proč právě v této své pravé božské podobě Syn člověka nerozmlouvá s praotci o své slávě a moci, ale o své cestě, kterou má obkonat v Jeruzalémě⁽⁵⁾? Jaká je to cesta? Ten, jehož vidíš v božském jasu, bude jako červ, a ne člověk, na pohanu lidem, na potupu chátře. Množství býků jej obklopí, své tlamy na něho otevřou jako dravý řvoucí lev, obklopí ho smečka psů. Probodnou mu ruce i nohy, spočítat mohou všechny jeho kosti⁽⁶⁾. Pán rozmlouvá o cestě své bezvýhradné synovské poslušnosti, která skrze pokoření, potupu a opuštěnost vede vzhůru na horu, kde stojí jeho Kříž.

Takto ti tedy Otec představuje svého jednorozrozeného Syna, který s ním od věčnosti žil v nebeské slávě a kterého pro tebe doštuje: »Obdařil jsem ho mocí nade všemi lidmi, aby dal věčný život všem, které jsem mu dal⁽⁷⁾. Je to Bůh s vámi. Je to můj Milovaný. Toho poslouchejte! On zná všechny moje plány, on ví, že za potupou kříže, na který bude pozdvižen v synovské poslušnosti ke mně, svému Otci, jej čeká nesmrtelná sláva vzkříšení. Přivedou jej pak ke mně a já mu dám moc, slávu a království, aby mu sloužily všechny národy, kmeny a jazyky, a jeho království nebude konce.«

Vtiskni si do paměti jeho božsky jasnou tvář a vznešenou podobu, která je odleskem slávy jeho Otce. Tak jako tě nyní sráží jeho vznešenost, že padáš tváří k zemi a pocituješ bázeň⁽⁸⁾, tak se mu máš klanět ustavičně, i když se k tobě vrátí v nejprostší podobě a nejchudší způsobě, protože jak za jeho křížem, tak za jeho prostotou se skrývá božská sláva. Vzdávej mu už nyní v patřičné pokoře ustavičně onu úctu, ke které tě má jednou přivést pohled na jeho slávu, až jej před jeho trůnem spatříš tváří v tvář. Je to Otcův nejmilejší Syn. Toho poslouchej!

Poslouchat Syna znamená jít důsledně v jeho šlépějích. I Nevěsta musí jít cestou svého ženicha. Jestliže bude dobrovolně trpět za náš hřích ten, který je svatost sama, co asi zbývá těm, kdo se provinili neposlušností a pýchou? I oni budou muset vystoupit na svou horu utrpení. Poznává to prorok ve svém vidění: Po nějakou dobu strašné, příšerné a mimořádně mocné zvíře bude požírat, drtit a rozdupávat svými nohama.⁽⁹⁾ Pán, jehož slova ti Otec přikazuje poslouchat, podává stejné svědectví: Ve světě budete mít soužení, ale buďte dobré mysli⁽¹⁰⁾. Po velkém očišťení nadejde den, kdy začne soud. Pro troufalá slova, která mluví, bude zvíře zabito a zničeno a vydáno k spálení ohněm⁽¹¹⁾ a Synu člověka bude dána moc a království, budou mu sloužit všechny národy, kmeny a jazyky a jeho království nebude konce. Otec tak splní prosbu, které nás naučil sám Syn: Přijď království tvé!⁽¹²⁾

Pane, pomáhej nám, at' posloucháme tvého Syna a staneme se jeho spoludědici.⁽¹³⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Lk 9,28; ⁽²⁾ srov. Mt 11,25;

⁽³⁾ 1 Kor 2,9; ⁽⁴⁾ Mt 17,2; ⁽⁵⁾ Lk 9,31;

⁽⁶⁾ srov. Ž 22; ⁽⁷⁾ srov. Jan 16,2;

⁽⁸⁾ srov. Mt 17,6; ⁽⁹⁾ Dan 7,7;

⁽¹⁰⁾ Jan 16,33; ⁽¹¹⁾ Dan 7,11; ⁽¹²⁾ Mt 6,10;

⁽¹³⁾ vstupní modlitba.

Liturgická čtení

1. čtení – 2 Král 7,9-10.13-14

Viděl jsem, že byly postaveny trůny a stárec velikého věku usedl. Jeho roucho bylo bílé jako sníh, vlasy jeho hlavy jako čistá vlna, jeho trůn plápolal ohněm, jeho kola – žhoucí oheň. Ohnivý proud vytékal a vycházel od něho, tisíce tisíců mu sloužili, desetitisíce desetitisíců stály před ním, usadil se soudní dvůr a byly otevřeny knihy. Díval jsem se v nočním vidění, a hle – s nebeskými oblaky přicházel (někdo) jako syn člověka, došel až k starci velikého věku, přivedli ho k němu.

Byla mu dána moc, sláva a království, a sloužily mu všechny národy, kmeny i jazyky: jeho moc je moc věčná, a ta nepřestane, jeho království nebude zničeno.

2. čtení – 2 Petr 1,16-19

Milovaní! Když jsme vás poučovali o tom, jak mocný je náš Pán Ježíš Kristus a že zase přijde, nedrželi jsme se v té věci nějakých chytrácky vymyšlených bájí. My jsme přece na vlastní oči viděli jeho velebnost.

Neboť přijal od Boha Otce čest a slávu, když o něm vznešená Boží velebnost promluvila tato slova: „To je můj milovaný Syn, v něm já mám zalíbení.“ Ten hlas přicházel z nebe a my jsme ho slyšeli, když jsme s ním byli na posvátné hoře.

Ale máme něco spolehlivějšího, totiž výrocky proroků, a děláte dobře, když na ně dobate jako na světlo, které svítí na temném místě, dokud se nerozobřeskné den a jitřenka vám nevzejde v srdci.

Evangelium – Mk 9,2-10

Ježíš vzal s sebou Petra, Jakuba a Jana a vyvedl je na vysokou horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn. Jeho oděv zářivě zželel – žádný bělič by ho nedovedl tak vyjít.

Zjevil se jim Eliáš s Mojžíšem a rozmlouval s Ježíšem.

Petr se ujal slova a řekl Ježíšovi: „Mistře, je dobře, že jsme tady. Máme udělat tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi?“ Nevěděl totiž co by měl říci; tak byli ustrašení.

Tu se objevil oblak a zastínil je. Z oblaku se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, toto poslouchejte!“

Když se rozhlédli, najednou u sebe neviděli nikoho jiného, jenom samotného Ježíše.

Když sestupovali s hory, přikázal jim, aby nikomu nevypravovali o tom, co viděli, dokud Syn člověka nevstane z mrtvých. Toho slova se chytili a uvažovali mezi sebou, co to znamená „vstát z mrtvých“.

Jan Pavel II. – mistr modlitby

Apoštolské poslání Svatého otce ovlivňují tři základní prvky: jeho zbožnost, jeho utrpení a jeho zasvěcení Matce Boží. Není možno se zmínit o žádném z těchto prvků, aniž bychom vzali v úvahu vztah k dvěma dalším, protože jsou navzájem vnitřně spojeny jako součást života autenticky křesťanského, a o to více života papežova.

Zbožnost Jana Pavla II. se řídí předně všeobecným smyslem, který Písmo svaté označuje těmito slovy: Bázeň Boží, která vede k úctě (SZ), k lásce, věmosti, dětské něžnosti (NZ) a ke všemu, co spojuje člověka s Bohem.

Toto spojení se živilo již z dědictví jeho polského původu a jeho mládí. Často je prožíval v bolesti. Bylo posilováno nároky jeho postupných pastoračních aktivit; skrze jeho Petrův úřad se rozvinulo a rozšířilo na církev a svět.

Když se zabýváme tímto spojením, i když jdeme jen po jednotlivých liniích, objevíme v Karlu Wojtylovi nejen mistra modlitby, nýbrž skrze jeho zkušenost a jeho příklad samu podstatu a ctnost modlitby, která je nezbytná pro duchovní život a pro posvěcení každého člověka v naší době.

Jeho původní kořeny

Za zbožnost děkuje Karel Wojtyla svému polskému původu. Pozdější papež se narodil v zemi, která je velmi věrně spojena s církví. Čím více tato země trpěla, tím více se mluvilo o její věmosti Římu («Polonia semper fidelis») na místní úrovni, která je v podstatě národní úrovni. Narodil se nedaleko Jasné Hory, kde nad Polskem bdí Matka Boží Čenstochovská, jíž byla země několikrát zasvěcena.

Ve své autorizované autobiografii uvádí papež místa a lidi, kterým je především zavázán svými díky za svou zbožnost:

– Své rodině a především svému otci, »hluboce zbožnému muži, který když odověl, změnil svůj život na ustavičnou modlitbu«, takže jeho příklad byl pro Karla »prvním seminá-

řem, určitým druhem domácího semináře«.

– Své farnosti ve Wadovících: sestřím ve škole jeho dětství a především kněžím; faráři Filgiewiczowi (Wojtyla byl jeho ministrantem a jeho důvěrníkem až do jeho smrti), faráři Zacherovi, svému zpovědníkovi na gymnáziu. Opomenout nelze kamelitány v Krakově, kteří jej uvedli do mariánských modliteb a k nošení škapulíře («...a od té doby jej nosím,« napsal r. 1996).

– Svým přátelům, zvláště jednomu z nich, který byl mi-

žitky velké španělské mystiky, zvláště se sv. Janem od Kříže, o kterém pak napsal svou doktorskou práci v letech 1946 až 1948 na Angeliku v Římě. To všechno bylo tak intenzivní, že Karel po nějakou dobu myslel, že vstoupí do kontemplativního řádu, od čehož jej odradil kardinál Sapieha, krakovský metropolit, který byl velkým znalcem lidí.

– Velkým francouzským postavám víry, jako byl sv. Ludvík Maria Grignon z Montfortu, jehož mariánskou zbožnost

mořárným člověkem a vzorem katolického laika: Janu Tyranowskému, »apostolu Boží transcendence«, jeho mariánské zbožnosti (je to v době živého nůžence), kterou vyzývali krakovští kamelitáni. Tento výjimečný přítel jej seznámil se zá-

a jeho formy zasvěcení převzal (ty se měly stát pro jeho pontifikát a jeho vstup do éry triumfu Panny Marie tak významné); a sv. farář Arský, jehož pastorační a svátostný život tak výrazně ovlivnil kněžství tohoto papeže.

Upevnění jeho zbožnosti

Všechny tyto prozřetelnosti vlivy, jakkoliv byly významné, nebyly ty jediné důležité. Karlova modlitba nebyla posilována jen praktickými nebo teoretickými příklady, nýbrž rozhodující rolí, jakou v jeho životě sehrály první velké zkoušky:

– V letech 1929–1941 ztratil svou matku, svého bratra a svého otce. Po matčině smrti chodili jeho otec a bratr Edmund (zemřel jako lékař r. 1932) často do svatyně Kalvárie Zebrzydowské a tam se modlili. Tyto poutě na Karla silně zapůsobily.

– Jako všichni jeho krajané, kteří měli někdy méně štěstí než on, musel prožít strastiplnou nacistickou okupaci v letech 1939–1945. Okupace začala jeden pátek, když ministroval v krakovské katedrále P. Filgiewiczovi při mši svaté. Aby přežil a unikl gestapu, skrývá se a pracuje v kamenolomu a chemické továrně, kde ručně posouvá vozíky a nosí pytle s vápnem, a přitom studuje a modlí se, a to především v noci. Jeho kamarádi jej nacházejí pohrouženého do meditace (nad knihou O pravé mariánské úctě L. Grigniona Montfortu nebo nad životopisem sv. faráře Arského), nebo jej vidí, jak se zastavuje s pytlíkem, aby se pomodlil Anděl Páně. Velmi si jej proto váží a snaží se mu pomáhat.

Od srpna 1944 ukryvá arcibiskup své seminariсты včetně Wojtyly ve svém biskupském domě. Jeho přítel, pozdější kardinál Deskur, může obsvědčit: »Lišil se od nás svou svatostí a hloubkou života modlitby.«

– Po válce je konfrontován s jinou okupací a jinou ideologií – marxismem. Potýká se s ním trpělivostí, klidem, inteligencí a vírou, s něžnou pevností. Toto chování spočívá vždy na stejném tajemství: na jeho modlitbě.

Když se stal v r. 1958 biskupem, v r. 1963 arcibiskupem a r. 1967 kardinálem v Krakově,

střetával se takticky s komunistickými mocipány. Zvláště dva případy jsou slavné: oslavy milénia pokřesťanštění Polska (jaro 1966) a stavba slavného kostela v Nové Huti, v srdci dělnického centra ve východním Krakově (1967–1977). Ale také již předtím, v době svého kněžského působení v Niegowicích (1948). Pro něho – a pro Boha – má velký význam »modlitba dělnické rodiny«. To opakoval v roce 1982 v pařížském kostele St. Denis...

Aby mohl dostát svým stále obtížnějším pastoračním úkolům, věnuje se ustavičně modlitbě, která se mu stává druhou přirozeností. Jen skrze modlitbu spojenou s utrpením mohl zvládnout »obtížné a choulostivé situace svého úřadu«. Aby se mu to podařilo, nestyděl se hledat radu a útočiště na hoře Kalvárii v Zembrzydowicích.

Papež, který se zrodil z modlitby

»Ačkoliv jsem nebyl povolán ke kontemplativnímu životu, byl jsem hluboce přesvědčen o prvořadě nezbytnosti modlitby pro veškeré pastorační působení. Bylo tomu tak ve všech etapách mého života, zvláště od 16. října 1978,« řekl jednou.

Když byl onoho dne zvolen papežem, pak to bylo především proto, že první část jeho života modlitby přinesla ty nejlepší plody, jak konstatuje Marie Winowská: »Nestal se papežem studiem knih, nýbrž na kolenou.«

Od prvního konkláve naznačil jedinečný program pro papeže, když prohlásil: »Církev a svět potřebují zbožného papeže.« Kardinál Deskur si vzpomíná na modlitbu Karla Wojtyly několik dní před jeho volbou; bylo to v kostele Storta v západní části Říma, tam, kde nebeský Otec dal sv. Ignáci z Loyoly svého Syna za společníka...

Co znamená ve své podstatě modlitba pro papeže? Je to těžké vyjádřit několika slovy. Jan

Pavel II. to vyjádřil hned po svém zvolení: »Modlitba je první povinnost papeže; je to přednostní služba celému světu... Církev se modlí, aby naslouchala Duchu svatému a sloužila lidem.« V tom je obsaženo vše. V knize »Překročit práh naděje« prohlubuje své myšlenky o podstatě modlitby, přičemž sleduje představy sv. Irena a sv. Ignáce. Je třeba vycházet ze sv. Irena, pro kterého Boží slávou byl »živý člověk«. A sláva člověka spočívá v tom, že oslavuje Boha, říká sv. Ignác; je to *Opus gloriae*, »první povolání člověka, který je v Kristu knězem, prorokem a králem celého stvoření«. Vzhledem k dědičné vině člověka přichází Duch svatý na pomoc naší modlitbě, říká sv. Pavel. »Proto je modlitba vždy Boží iniciativa. A v tomto dialogu je „TY“ vždy důležitější než „JÁ“.« (1980) Nezbytnost modlitby pro člověka vyrůstá z jeho boje proti zlému a z boje za jeho vykoupení. Proto má dynamika modlitby vždy současně trinitární kauzalitu, modlitbu i finalitu: »Jako tvor je člověk povinen svému Stvořiteli

úctou; jako hříšník si vyprošuje od svého Vykupitele milost spásy; jako adoptivní syn očekává spasitelnou moc Ducha svatého.« Papež stojí jako prostředník (v Ježíši Kristu) mezi světem a Bohem; stojí na křižovatce všeobecné modlitby, kterou podněcuje věčný Bůh.

»Jan Pavel se modlí tak, jak pracuje. Jeho věrní přátelé vědí přesně, co je jeho modlitba: životní potřeba; setkání s jeho Pánem a Mistrem. Doslova se ponořuje do tohoto tichého dialogu. S námahou se od něho pozvedá...«

Karel Wojtyla - vzor modlitby

Již jeho držení těla při modlitbě je školou. To dokládají dva životopisci. Od doby, kdy uzrálo jeho kněžské povolání, modlí se Karel Wojtyla velmi mnoho; intenzivně rozjímá, »je to člověk na kolenou«.

Maliński uvádí, že papež tráví denně dlouhé hodiny na kolenou před Nejsvětější svátostí; vedle něho je pult, aby to, co nazývá *contemplata*, mohl si poznamenat. Z těchto rozjímá-

ní vynůstají jeho pastorační iniciativy. »Nesmí být při tom vyrušován... Typicky předkloněn, hlavu v dlaních, setrvává tam dlouho, velmi dlouho.« (Sestra Lucie)

Modlí se a medituje na kolenou. Je to jeho potřeba, nezbytnost, která pramení jednak z jeho pokory, jednak z otcova příkladu. »Můj otec byl mimořádný člověk. Když jsem se někdy jako dítě po smrti matky v noci probudil, viděl jsem svého otce na kolenou; stejně tak jsem jej viděl vždy klečet v kostele. Prostá věc – vidět, že klečí – měla rozhodující vliv na moje mladá léta.« Rysy jeho hluboké zbožnosti jsou přechetné. Co si z toho můžeme zvolit? Jeho mladí přátelé jej viděli v prostraci, ponořeného do modlitby a lhostejného k tomu, co se dělo kolem. Když jednou jako kardinál přijel do Lurd a bylo právě všechno zavřeno, vstoupil Wojtyla do krypty baziliky, klekl si na kamenné pláty a zůstal bez pohybu několik hodin před svatostánkem.

Když byl mladým knězem, stávalo se, že se zavíral v kostele, aby se mohl lépe modlit. »Vrhl se na zem, nuce roztáhl do podoby kříže.« Jeho řidič to dosvědčuje: »Překvapil jej, když neočekávaně vstoupil do kostela,« říká Maliński. Následující scéna není ani náhodná, ani ojedinelá; spočívá na dvou jedinečných okolnostech. Když byl Wojtyla jednou během války pronásledován gestapem, mohl se utéci domů. Zavřel za sebou dveře, vrhl se na zem, roztáhl paže do tvaru kříže a modlil se. Byl zachráněn: jeho pronásledovatelé přehlédli jeho dveře. Když později 1. listopadu 1946 byl vysvěcen na kněze, položil se opět jako všichni světenci na znamení odevzdanosti na zem. Ve své krásné knize, kterou nazval »Mé povolání«, o tom hovoří: »Tento obřad hluboce poznamenal můj život.«

Rokračování na str. 6

Pokračování ze str. 5

Od doby, kdy bydlí ve Vatikánu, nezměnil Jan Pavel II. na svém životě nic podstatného: »Všechny naše aktivity musí být zakořeněny v modlitbě jako v duchovní orné půdě,« řekl svému příteli A. Frossardovi. A dodal: »Abychom dosáhli celé plnosti duše, musíme každý den začínat a končit modlitbou.«

Věren tomuto základnímu přesvědčení modlí se různým způsobem a vytrvale v průběhu dne i roku. Ráno rozjímá předešní svatou i po ní. Dopoledne se modlí breviář a po něm růženec;

v poledne Anděl Páně nebo Regina coeli. A modlí se večer, dříve než odejde do svého pokoje. Nakonec ještě jednou předstoupí před svého Pána a před svou Matku, aby s nimi ve skrytosti hovořil – a v dramatických dobách jsou to rozhovory velmi dlouhé. Každý pátek, v některých dobách dokonce denně, se modlí křížovou cestu jako kdysi v kapli Umučení u františkánů v Krakově.

Toto všechno dodržuje také na svých cestách, jak mohl pozoroval biskup J. Honoré v Tours: »Od prvního dne jsem jej viděl v letadle se zavřenými očima s hlavou lehce zakloněnou... měl svůj růženec v ruce a jeho rty se pohybovaly... Ve-

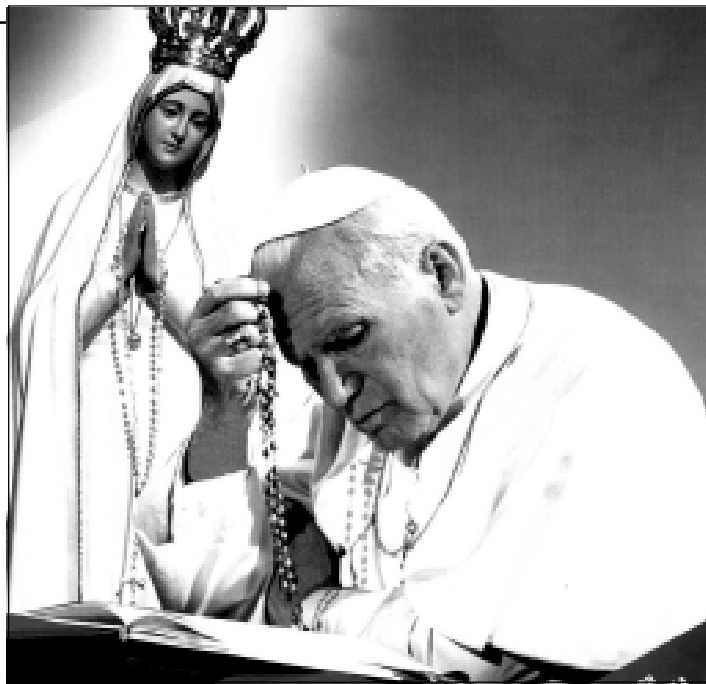
čer toho náročného dne mi řekl v Saint-Anne-d'Aurey, že je pátek a že jde do kaple pomodlit se křížovou cestu. A tak tomu bylo i následující den...«

Během posledního zasedání koncilu (1965) jel o svátku sv. Markéty Marie Alacoque do Paray-le-Monial. Církevní noviny diecéze Autun referovaly: »Krakovský arcibiskup, kterému je každý roznoch cizí, soustředil se na Nejsvětější svátost; byl to nádherný obraz jeho adbrace.«

Tato adbrace je jeho základním pokrmem. Vyjadřuje se především slavením mše svaté. André Frossard o tom hovoří nezapomenutelnými slovy. Když vstoupil do jeho soukromé kaple, »viděl jsem Svatého otce na kolenou... Měl jsem před sebou „blok modliteb“«. Vrcholným aktem každého dne je mše svatá, dokonalá syntéza modlitby a střed setkání s Bohem v Kristu, řekl mu papež později. »Pramen a vrchol křesťanského života«, jak to nazval II. vatikánský koncil. »Po mši svaté, kterou slouží velmi pečlivě a panalu, následuje 20 minut díkůvzdání, které stráví na kolenou na svém klekátku.«

Sílu takové modlitby nemůže nic zadržet. To bylo možno vidět při atentátu 13. května 1981. Během jízdy na Gemelliho kliniku se papež modlil. Již den po operaci se modlil breviář a koncelebroval z lůžka.

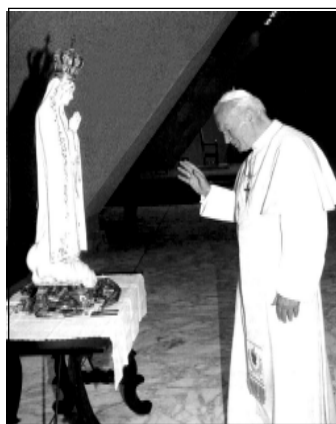
Kromě adorace (ukazuje ji každoročně při průvodu Božího Těla) praktikuje modlitbu kontemplace a chval, například když je uprostřed Alp nebo když je před přírodní podívanou v cizí zemi. Kardinál Macharski dosvědčuje: »V Polsku jsme se zastavili v roce 1983 v Tatrách před fascinující krásou jednoho potoka, který protékal lesem. Svatý otec šel sám k tomuto potoku, setrval tam dlouhou dobu bez pohybu v meditaci, sehnul se, namočil ruku ve vodě a udělal znamení kříže: gesto spirituality sv. Františka. *Quas*

gloriae.« Nikdy neopomene děkovnou modlitbu: po každé cestě sestupuje do vatikánské krypty, aby počekoval sv. Petru za ochranný doprovod. Ustavičně v prosbách naléhá na Boha za potřebné a tísňící tohoto světa. A jako vždy vyprošuje požehnání pro ty země, nad kterými přelétá.

Jako prorok

Vede jemu svěřený lid do zaslíbené země, do země civilizace lásky. Činí tak nejen evangelizací, ale také mocí své modlitby. Tato silná a ustavičná modlitba objímá celou církev a skrze ekumenu všechny církve, všechny národy, všechny sociální vrstvy, které proudí do Říma nebo jež potkává na svých cestách světem. Tato modlitba, ať už o samotě nebo ve společenství (v Manile se s ním mod-

lilo 5 milionů lidí), »katalyzuje« všeobecnou modlitbu skrze meditaci tohoto nejvyššího velekněze. On je jako hromosvod, který svádí Boží hněv vyvolaný odpadem od víry a stahuje na zem proudy Božího milosrdenství. Skrze jeho utrpení a jeho mimořádné zásluhy drží se Církev svými nejlepšími silami stále pohromadě. On působí, že různá vyznání, především křesťanská, se sblíží, posvěcuje lidi svým příkladem, překonává rozdělení, odvrací konflikty. Tímto způsobem přivádí lidi k břehům velkých letnic lásky, které předpověděl jeho předchůdce.

Pro své naléhavé úkoly a četné utrpení zasluhuje, abychom se za něj mnoho modlili. To také bývá jeho častá prosba; osvojme si přání jednoho mladého děvčete z Manily: »Svatý otče, nepočítá se věk, nýbrž Vaše duchovní mládí, které se živí hlubokým spojením s Bohem ve Vašich modlitbách... Děkujeme Vám za tuto odvahu.«

Maria heute 7-8/2000

Přeložil -lš-

Citáty jsou z knih:

K. Wojtyła: Moje povolání;
M. Winowska: Pro všechny všim;
M. Malinski: Můj přítel Karel Wojtyła;
A. Frossard: Nebojte se;
Jan Pavel II., polský papež

Ochrana nejsvětější Eucharistie

Papežská rada pro interpretaci legislativních textů v odpovědi na dotazy týkající se kán. 1367 Kodexu kanonického práva a kán. 1442 Kodexu pro východní církve vypracovala text, který podepsal 3. 7. 1999 Jan Pavel II. a nařídil jeho promulgaci:

1. Formulací stejně lapidární jako bohatou a výstižnou potvrdil 2. vatikánský koncil: »Nejsvětější Eucharistie obsahuje celé duchovní dobro Církve« (Presb. ord., 5). Kodex církevního práva, který syntetizuje bohatou koncilní nauku, pokud jde o její podstatu a trvalý výklad v Církvi, stanoví: »Nejvznešenější svátostí je nejsvětější Eucharistie; v ní je sám Ježíš přítomen, obětován a přijímán jako pokrm; jí Církev stále žije a roste« (kán. 897); proto »věřící mají Eucharistii v největší úctě, (...) velmi zbožně a často tuto svátost přijímají a prokazují jí nejvyšší úctu« (kán. 898).

Proto je pochopitelná péče a snaha pastýřů Církve, aby tento nevýslovný Dar byl předmětem hluboké a zbožné lásky, chráněn a obklopen kultem, který nejlepším možným způsobem, jaký dovoluje lidská omezenost, vyjadřuje vínu ve skutečnou přítomnost Kristova těla, krve, duše a božství pod svátostnými způsoby, a to i po skončení eucharistické oběti.

2. Tak jako jsou věřící podněcováni, aby tuto víru vyjadřovali chováním, modlitbami a náležitě vznešenými ozdobnými předměty, tak je doporučeno, aby z chování posvátných sluhů i věřících byla důsledně odstraněna veškerá ledabyllost a povrchnost, které jsou výrazem sníženého vědomí božské přítomnosti v Eucharistii. Naopak, jeví se nezbytné, aby v naší epoše, kterou charakterizuje spěch i v osobním vztahu k Bohu, katecheze znovu uvedla křesťanský lid k plné eucharistické úctě, která se neomezuje na pouhou účast na mši svaté a na svatém přijímání s náležitými dispozicemi, ale rozumí se jí i častá osobní i společná adorace před Nejsvětější svátostí a láskyplná péče, aby svatostánek, ve kterém se Eucharistie přechovává, byl umístěn na oltáři nebo na dobře viditelném místě skutečně vznešeném a náležitě ozdobeném tak, aby představoval střed přitažlivosti pro každé srdce, které je zamilováno v Kristu.

3. V protikladu k této tak hluboké úctě k živému Chlebu, který sestoupil z nebe, se mohou vyskytnout a někdy se skutečně vyskytovaly a vyskytují nejen politováníhod-

ná zneužití vyplývající z nekázně, ale dokonce i skutky pohrdání a profanace ze strany osob, které jakoby ďábelsky podněcované mají v úmyslu napadat tímto způsobem to, co je Církvi nejdražší a co věřící lidstřeží, uctívá a miluje. Církev, která sou-

časné vybízí věřící, aby se vystříhali každé formy politováníhodné nebalosti a neúcty, je si vědoma případů, kdy dochází k nejžalostnějším jednáním, která jsou konána z vědomé nenávisti a záměrné urážky Nejsvětější svátosti. Tyto projevy představují nepochybně vzhledem k závažnosti těžké morální provinění a svatokrádež. Katechismus katolické církve totiž připomíná, že »svatokrádež je těžký hřích, zvláště je-li spáchána proti Eucharistii, protože tato svátost nám podstatně zpřítomňuje tělo samého Krista« (KKC 2120).

4. V některých případech ovšem tyto svatokrádeže představují skutečné zločiny podle kánonů církevního zákonodárství, jak latinského, tak východního, a proto se k nim váže trest, jak stanoví kán. 1367 Kodexu církevního práva a jemu odpovídající kán. 1442 Kodexu kanonického práva východních církví.

Text kán. 1367 zní: »Kdo pohodí eucharistické způsoby nebo kdo je odnese nebo si je ponechá k svatokrádežnému účelu, upadá do exkomunikace nastupující bez rozhodnutí představeného, vyhrazené Apoštolskému stolci; duchovnímu může být mimoto uložen další trest včetně propuštění z duchovenského stavu.«

5. Vzhledem k různým překladům Kodexu kanonického práva a následným zamělením vlastních slov a jejich obsahové

podstaty byla Posvátné radě donučena pochybnost, zda slovo »pohodí« (*abicit*) se má chápat pouze ve vlastním smyslu slova jako »zahodit« eucharistické způsoby, anebo v širším smyslu »znesvětit, zneuctít« (*profanare*). Vedle specifikace zločinu ve dvou případech použití k svatokrádežnému účelu jako »odnese« a »ponechá«, je požadována autentická interpretace první specifikace vyjádřené výrazem »pohodí«. Po pečlivém studiu dospěla Papežská rada k tomuto výkladu, který potvrdil Svätý otec a nařídil jeho promulgaci (srov. CIC, kán. 16,2;):

Slovo *abicit* je třeba chápat nejen v úzkém smyslu slova odhodit a nejen v obecném smyslu profanovat, nýbrž v širším smyslu slova »mít v opovržení, zneuctít«. Proto se dopouští těžkého zločinu svatokrádeže proti tělu a krvi Kristově, kdo odnáší nebo přechovává eucharistické způsoby k svatokrádežným cílům (k obscénnostem, pověře, bezbožnosti), ale také ten, kdo aniž by je vyňal ze svatostánku, mon-

strance či oltáře, činí z nich jakkoliv předmět vnějšího dobrovolného a těžkého zneuctění. Ten, kdo se proviní tímto zločinem, propadá automaticky (*ipso facto*) exkomunikaci, jejíž rozřešení je vyhrazeno Svátému stolci.

6. Je vhodné připomenout, jak již bylo ostatně zdůrazněno výše, že se tu nesměšuje hřích svatokrádeže a zločin svatokrádeže; ne všechny hříchy spáchané v této oblasti představují zločiny. Kanonická nauka učí, že zločin je vnější přičitatelné porušení církevního zákona, s nímž se pojí trestní sankce. Platí tedy všechny nomy a okolnosti polehčující i přitěžující uvedené v příslušném kodexu latinském a východním. Je třeba zvláště připomenout, že zločin svatokrádeže, o kterém je řeč, je třeba chápat jako vnější skutek, který nemusí být nutně veřejný.

7. Církev, i když je takřka nucena používat trest, je vedena vždy nezbytností uchovat morální neporušenost církevního společenství a pečovat o duchovní dobro a nápravu provinilců, ale v tomto případě jde také a v prvé řadě o ochranu největšího dobra, které přijala od Božího milosrdenství, od samého Krista Pána, »Chleba věčného života« (srov. Jan 6,27) v Nejsvětější svátosti.

Arcibiskup Juan Herranz,
předseda

Klanět se Ježíši-Hostii

Je nezbytné, aby v naší epoše, kterou charakterizuje spěch i v osobním vztahu k Bohu, katecheze znovu uvedla křesťanský lid k plně eucharistické úctě, která se neomezuje na pouhou účast na mši svatě a na svatě přijímání s náležitými dispozicemi, ale rozumí se jí i častá osobní i společná adorace před Nejsvětější svátostí a láskyplná péče, aby svatostánek, ve kterém se Eucharistie přechovává, byl umístěn na oltáři nebo na dobře viditelném místě – skutečně vznešeném a náležitě ozdobeném tak, aby představoval střed přítavnosti pro každé srdce, které je zamilováno v Kristu.

Je třeba poděkovat Svatému otci Janu Pavlu II. za tento vysvětlující text, který vyšel v L'Osservatore Romano 9. července minulého roku.

Ty jsi Bůh!

Proč se máme klanět Eucharistii, Nejsvětější svátosti oltářní?

Před nějakou dobou »provinilý« autor tohoto článku bezprostředně po přijetí Eucharistie děkoval na kolenou svatostátnému Spasiteli. Přišel k němu »horlivý« kostelník a vysvětloval mu, že »po svatém přijímání sedíme«. Autor měl sto chutí odpovédět mu ne právě sladce, ale protože právě přijal Spasitele, omezil se na slova: »Ježíš Kristus je Bůh a před ním v Nejsvětější svátosti poklekají i mezi!«

Proč se klaníme Eucharistii?

Bůh od věčnosti plodí svého Syna, který je s ním jedné podstaty a sdílí s ním plnost svého bytí a své božské dokonalosti, jak to dosvědčuje slovy: »Ty jsi můj Syn, já jsem tě ches zplodil« (Ž 2,7). Ze vzájemné lásky Otce a Syna vychází Duch svatý. Je to tajemství božské Trojice. Když se Syn vtělil a stane se na zemi člověkem, aby osvobodil lidstvo od hříchu a dal mu účast na božském životě (=milost posvěčující) pro jeho slávu, Otec shlíží na Ježíše a ustavičně volá: »Ty jsi můj milovaný Syn, v němž mám zalíbení.« A nám ukládá: »Toho poslouchejte« (Mt 17,5).

My, stvoření k Božimu obrazu, povolání, abychom byli dokonalí jako Otec, jsme na svém místě podle Boží vůle a jeho záměrů, když na kolenou, jak se sluší před Bohem, skloníme své čelo a vyznáme: »Ty jsi Syn živého Boha!« (Mt 16,16). »Ty máš slova věčného života« (Jan 6,68). Není jiného Jména, jiné Cesty, jiné Pravdy, jiného Života, není jiné spásy v tomto našem životě než v Ježíši Kristu. Těm, kteří se ho ptají: »Co máme dělat, abychom konali

Oblíbené obrázky sv. Terezie od Dítěte Ježíše

Boží skutky?«, Ježíš odpovídá páně: »To je Boží skutek, abyste věřili v toho, kterého On poslal« (Jan 6,28n).

Není možno se líbit Bohu, dojít spásy, aniž bychom uznali, věřili a klaněli se Kristu jako Božimu Synu, jako samému Bohu. Celé evangelium, celý Nový zákon, celé učení Otců

spocívá v tomto: v ústřednosti a prvenství božství Ježíše Krista. To je základní kámen víry, že od každého člověka, od každé společnosti, která se chce zachovat v pravdě a v životě, který trvá navěky, Bůh požaduje absolutním způsobem: »Chceš-li přijít ke mně, klaněj se Kristu, poslouchej Krista, buď věrný Kristu.«

Tato víra, klanění a zaměření myslí i vůle má svůj vrchol před Nejsvětější svátostí oltářní, která je skutečným tělem a krví, duší a královským božstvím Ježíše Krista, Božího Syna, přineseného Bohu v obět za naši spásu. Zde, před proměněnou Hostií a kalichem Bůh požaduje vrchol víry, úcty, celou naši mysl, srdce a síly duše i těla, všedno to nejlepší, co v nás je. Nikde jinde není naše víra a úcta tak velká, tak vznešená, tak záslužná před Bohem jako před Hostií vystavenou na našich oltářích nebo skrytou ve svatostánku. **V kultu vzdáva-**

nem a Boží vůli, jako když bez hnutí v hluboké prostraci adorujeme před svatou Hostií. Nikdy není člověk větší, více člověkem, než když na kolenou, s čelem skloněným až k zemi volá: »Moje malá Hostie, ty jsi Ježíš, Boží Syn, Ty jsi Bůh. Věřím v Tebe, klaním se Ti, důvěřuji Ti, miluji Tě. Prosím o odpuštění a spásu pro ty, kteří nevěří, neklanějí se, nedůvěřují a nemilují Tě.«

Je to největší a nejkrásnější odpověď člověka Bohu, který žádá víru a úctu a jednotu se svým Synem: »To je můj milovaný Syn, toho poslouchejte, tomu se klanějte, toho mi obětujte.« **Život se stává abrací: žít a klanět se Ježíši v Hostii.**

Vratme se k němu

Je-li tomu tak, pak musíme rozjímat a uvést od praxe dokument **Ochrana nejsvětější Eucharistie**, jímž nám Svatý otec ukládá tu nejlaskavější povinnost, úctu, adoraci a lásku ve všech formách k Nejsvětější svátosti, a napak spravedlivě odsuzuje »politováníhodná zneužití vyplývající z nekázně« a »skutky pohrdání a profanace ze strany osob, které jakoby dábelky podněcované mají v úmyslu napatat tímto způsobem to, co je Církví nejdražší a co věřící lid stěžuje, utívá a miluje.«

Tam, kde se zanedbává modlitba před eucharistickým Ježíšem, jeho slavnostní výstav pro adoraci věřících, kde už se ani nepokleká při průchodu kolem svatostánku, kde se lidé baví jak na náměstí, a co horšího – ozývají se mobilní telefony, nebo kde vstupují lidé nedůstojně a vyzývavě očeni (a tak dokonce přistupují ke svatému přijímání), právě jako kdyby zde nebyl skutečně přítomen, tam se dává prakticky najevo, že už v něj lidé nevěří, že už ani nevědí, že existuje s celou svou mocí, se svou slávou sice zahalenou, nicméně slávou věčného Boha a s celou jeho nekořečnou láskou.

ném eucharistickému Ježíši mu obětujeme nejvyšší úctu a absolutní klanění.

Když v prostraci před malou Hostií vyznáváme: »Ty jsi Kristus, Syn živého Boha«, »Ty jsi vším v Bohu a vším pro mne!«, vzdáváme Bohu nejvyšší kult a nejvyšší klanění. Nikdy nejsme tak ve shodě s Božím plá-

Je proto zapotřebí právě podle vůle Svatého otce vyjádřené v tomto a četných dalších dokumentech (často neznámých a skrytých!), abychom se vrátili k Ježíši-Hostii, pokud chceme vidět zář svatosti, kněžská a řeholní povolání, mládež čistou a schopnou i hrdinských obětí, chceme-li vybudovat nový svět podle Božího obrazu se svými rodinami otevřenými pro život, společnost skutečně bratrskou, civilizaci lidskou a božskou, která prokvetne do blažené věčnosti. **oltář, svatostánek, hořící lampa, to všechno chce říct, že Ježíš, Bůh a člověk, je zde živý, se svým tělem a krví, duší a božstvím. Všechno musí vytvářet atmosféru adrace, kult klanění, který přísluší pouze Bohu.** Všechno: věci i chování osob, na prvním

místě kněží a řeholníků, musí jasně vyjadřovat adoraci.

Tato diskuse je více než aktuální. Je zde zřejmé pokušení zněnit katolicismus, skryt jej pod ubohou konstrukci pouze lidskou a sociologickou. Zdá se, že mizí z víry to podstatné: žít v Boží milosti jako Boží synové v jeho prvorozeném Synu Ježíši Kristu, utíkat před hříchem, plnit úkol proměny v něho s rozhodným zaměřením směrem k ráji. Připomeňme si tedy: katolicismus se zakládá na vyznání, že Ježíš Kristus je Bůh, skrze něhož jediného vstupujeme do společenství s Bohem i mezi sebou navzájem, v Církvi, jeho mystickým Těle. Jestliže Kristovo božství je zatemněno, co nám vůbec zbylo?

Pokusem přestat s adorací před svátostným Ježíšem je

bohužel velmi účinné pokušení sněžující k popření a zrušení dogmatu o Kristově božství. Pokušení rozbořit všechno. **Když však se shromáždíme plní víry k adoraci kolem Nejsvětější svátosti, před Ježíšem-Hostí, bráníme tím všechno: katolicou církev, svět lidí, pravou civilizaci: všechno je spaseno skrze Eucharistii, která je Ježíš Kristus, Syn živého Boha.**

Jinak dojde (pokud už nedošlo) na hrozné prorocství služebníka Božího Pia XII.: »V kostelích budou lidé marně hledat hořící lampu, která označuje místo, kde nás očekává Ježíš Kristus, Bůh, a budou jako Magdaléna, která křičí před prázdným hrobem: „Vzali mého Pána a nevím, kam ho položili.“

Il Messaggero 6-7/2000
Překlad-lš-

Svaté přijímání civilně sezdáných – rozvedených

Vatikán znovu potvrdil, že rozvedení, kteří uzavřeli nové civilní manželství, **ne mohou přistupovat ke svatému přijímání.** Rada pro výklad církevních zákonných textů tak odpověděla na dotazy a odmítla jinak znějící interpretace příslušných paragrafů církevního zákoníku. Pastorační moudrost sice radí nepoužívat veřejné odepření eucharistie. Ale když pohovory s těmito osobami nevedou k výsledku, musí kněz odkázat ty osoby, o nichž je obecně známo, že by přijímaly svatokrádežně. Podle názoru Rady přísluší takové rozhodnutí odpovědnému knězi. Podle něho se pak musí řídit i ti, kteří slouží jako pomocníci při podávání svatého přijímání.

Prohlášení zdůrazňuje, že **žádná církevní autorita není oprávněná od tohoto předpisu dispenzovat.** Jako důvod pro tento přísný výklad uvádí Rada 1. list sv. Pavla Korintánům, kde se říká, že **kob přijímá nehodně, přijímá své vlastní odsouzení.** Dekret Rady tedy odmítá názory některých teologů, kteří mylně argumentují, že ten, kob podává sv. přijímání, nemůže posoudit, zda se jedná o smrtelný hřích, který z přijímání vylučuje. Naopak se konstatuje, že vzniká objektivní škoda těm, kteří nehodně přijímají.

Existují případy, kdy se takoví partneři zavážou, že budou nadále žít spolu jako bratr a sestra. Pak mohou přistupovat k svatému přijímání, ovšem pod podmínkou, že tím nevzniká veřejné pohoršení.

Radio Vaticana

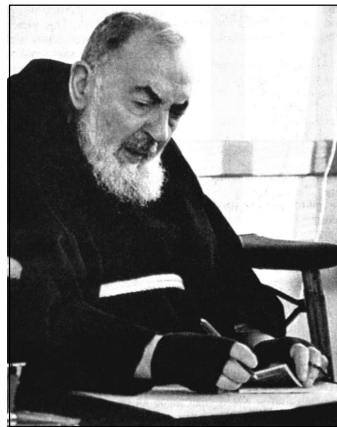
Z dopisů hl. otce Pia

Nedělejte si žádné starosti, že mě okrádáte o čas. Nemůžeme svůj čas strávit lépe než tím, že vedeme lidi ke svatosti. Já sám nevím, jak mám poděkovat svému nebeskému Otci za jeho dobrotu, že mi přivádí duše, kterým mohu trochu pomoci.

Jak velice si přeji, aby se Bohu zalíbilo a dovolil mi strávit život v takovéto svaté službě. A já zatím ztrácím čas tím, že urážím Boha. Svým špatným příkladem jsem Ježíše oloupil o duše, které vykoupil svou krví. V tomto směru jsem byl horší než Lucifer. Vím sice, že před Pánem nikdo není bez viny, ale nečistota mé duše je bezpříkladná. Moje duše je tak nespořádaná, že moje svaté roucho, když na to pomyslím, se toho hrozí. A přece je dobrota Boha, našeho Otce, stále připravena a on nikdy nevyloučil mou duši ze svého milosrdenství...

Moje milé dcery a sestry! To není opuštěnost, ale láska, co Vám náš dobrý Vykupitel ukazuje. Není vůbec pravda, že jej

urážíte, protože jeho milost bů nad Vámi, když takto jedná. Není proto správné, že chcete použít generální zpověď o Vašem minulém životě, jak jsou o tom některé z Vás přesvědčeny. Víte přece, jak často jsme o tom mluvili a jak daleko od skutečnosti je takový způsob myšlení. Z Vašich dopisů a při různých příležitostech, kdy jsem se s Vámi osobně potkal, jsem dospěl k závěru, že stav Vaší duše je nepochybně stav, který postrádá útěchu, nebo je to stav duchovního utrpení posvátného druhu. Ujišťuji Vás znovu v Pánu: temnota, která chvílemi zastírá nebe Vaší duše, není nic jiného než světlo. Vy si myslíte, že jste v temnotách a uprostřed hořícího keře. Když však keř skutečně hoří, je okolí v temnotě kvůli kouři. Ustrašený duch se pak obává, že asi nic nevidí a nic nechápe. Ale právě tehdy mluví Bůh. On je pak přítomen v duši, která naslouchá, rozumí a chvěje se. Mějte odvahu, má dcero! Nečekejte, až přijдете na honu Tábor,

abyste spatřila Pána. Vidíte ho na hoře Sinaj.

Poznání Vaší vlastní nehodnosti a duševní ošklivosti je ryzí Boží světlo, které Vás nutí přemýšlet o své vlastní přirozenosti a jejích schopnostech pro všechny druhy hříchu. Tohoto poznání se dostalo největším světcům, protože chrání člověka před každým pocitem pýchy a ješitnosti a rozmožuje pokoru, která je základem pravé ctnosti a křesťanské dokonalosti. I svatá Terezie měla toto poznání. Říká, že to s sebou přinášelo dočas tolik utrpení a hnůzy, že by byla zemřela, kdyby jí Pán

Pokračování na str. 10

Pokračování ze str. 9
nebyl pomohl. Poznání naší ne-
hodnosti, která spočívá v naší
lidské přirozenosti, nesmíme
zaměňovat se skutečnou ne-
hodností. Ta první nás činí pro
Boha láskyhodnými a příjem-
nými, ta druhá nás činí v Božích
očích odpornými, protože je
odrazem hříchu a zloby, které
ovládají duši a svědomí člo-
věka. V temotě, ve které se nyní,
jak doufám, nacházíte, zamě-
ňujete jednu s druhou a v pozná-
vání možnosti Vašeho bytí
a jednání se obáváte, že je tomu
skutečně tak.

Jaké úsilí byste vyvinula
a jakých zásluh byste se měla
dovolávat, když by Vás naplni-
lo takové přesvědčení? To nej-
horší soužení by bylo jako růže.
To, co by Vás mělo potěšit, je
směrodatný hlas toho, který Vás
vede a řídí. Nesmíte spoléhat na
to, že si sama opatříte ve všem
jasno. To není nutné. Stačí, že
ten, který pečuje o Vaše duše,
má jasný obraz o tom, čím jste.
Věřte tomu, co Vám říká. Nezá-
leží na tom, zda Váš duch je
tomu nakloněn. Mučedníci mu-
seli věřit uprostřed utrpení. Nej-
krásnější úkon víry je ten, který
vykonáme, když jsme v duchov-
ní temotě, a ten, který vzbuzi-
jeme za cenu velkých obětí
a překonávání velkých překá-
žek. Samotný nedostatek úplné
odvzanosti a odpor, který na-
cházíte uprostřed bezútěšnosti,
mohou být zkouškou. Duch je
připraven, ale nízká přirozenost
se vzpouzí, a Vy se domníváte,
že se vzpouzí duch. Věřte mi,
to není Váš případ. Bůh může
u člověka, který přišel na svět
v hříchu a který nese nešťastné
znamení zděděné Adamovy
viny, všechno zavrhnout. Ale
v žádném případě nemůže po-
tlačit touhu po lásce k sobě sa-
mému. Jestliže se z nějakých ji-

ných důvodů domníváte, že si
nemůžete být jista jeho nebes-
kým milosrdenstvím, a nechce-
te přikládat víru mým ujištěním,
která Vám dávám ve jménu na-
šeho milého Pána, musíte pře-
ce s jistotou pociťovat správné
přání milovat Boha. Z toho ply-
ne: Musíte mít v duši pokoj a být
šťastná, že Bůh je s Vámi spo-
kojen a že ve Vás nachází svůj
nejpokojnější příbytek. Pokuše-
ní, ztráta odvahy, neklid atd., to
všedno jsou věci, které přichá-
zejí od ďábla. Proto se kvůli nim
neznepokojujte. Myslete na to:
Dokud ďábel dělá velký rámus,
stojí stále ještě přede dveřmi
a nevstoupil dovnitř. Čeho se
musíme obávat, je jeho pokoj-
ná harmonie s lidskou duší. Věř-
te mi, mluvím k Vám jako bratr
s autoritou kněze, který je Va-
ším duchovním vůdcem. Od-
hodte od sebe všechny zbyteč-
né obavy. Prorazte ty mraky,
které vám ďábel nasouvá do
duše, aby Vás trápil a jak jen
možno odradil od svatého při-
jímání. Víím, že Pán dovoluje
Nepříteli takové útoky, abyste se
stala Pánu v jeho milosrdenství
milejší a dražší. Přeje si, abyste
se mu podobala v jeho bojích
na poušti, v zahradě Getseman-
ské a na kříži. Ale musíte se brá-
nit, zahánět ďábla a pohrdat
jeho našeptáváním. Mluvil jsem
jasně? Nyní musím udělat pře-
stávku. Nemohu dále pokračo-
vat. Sdělte mi, zda ještě něco
potřebujete! Modlete se za mne
stále s velkou naléhavostí, zvlá-
ště aby mi byla dopřána milost,
o které jsem s Vámi hovořil. Ro-
kud jde o mne, myslím v mod-
litbách na Vás všechny a na
ostatní duše, které jsou s námi
před Kristem spojeny v jednom
Duchu.

Váš oddaný služebník
pater Pio, kapucín

Podstatnou známkou, kterou lze nalézt v životě P. Pia, je obět', v níž kněz dává sám sebe v Kristu a s Kristem jako smírná a nápravná obětina za hříchy lidí...

Jan Pavel II.

Tajemství kolem tajemství (3)

HLEDÁME KLÍČ K TAJEMSTVÍ

Na tiskové konferenci 26. června 2000 při prezentaci textu »Třetí část fatimského poselství« prohlásil kardinál Ratzinger, že Církev oficiálně nepřekládá žádné vysvětlení. Církev nechává volné pole pro interpretaci. Uvádíme ve zkrácené podobě hlavní myšlenky jedné interpretace, osobní úvahy, kterou na téma třetího tajemství přednesl 27. června Don Stefano Gobbi v Colle Valenza. Podkladem je magnetofonový záznam jeho vystoupení. Don Gobbi úvodem prohlásil, že se jedná o jeho osobní interpretaci, která předem přijímá případnou oficiální interpretaci Církve.

Text má symbolickou formu. Jde o symboliku, která se netýká slov, nýbrž obrazů. Obrazy vyjádřené symbolicky, pokud jsou interpretovány, představují skutečnost, která je reálná. Otázkou je v tom, vysvětlit, jak se tato vize má aplikovat na skutečnost.

O čem mluví první část třetího tajemství? Anděl nemůže zničit svět pro zásah naší nebeské Matky, z jejíž ruky vychází tak silná záře, že plameny, které k ní osáhnou, se uhasí, stanou se neúčinnými. V této větě je v kostce shrnuto to, co je obsahem fatimského poselství, protože Madona přišla, aby žádala modlitby a pokání za obrácení hříšníků. Přišla žádat lidstvo, aby se vrátilo k Bohu, obrátilo se, a kdyby lidstvo v tomto poslechl, nebylo by došlo k druhé světové válce. Již v druhé části fatimského poselství bylo jasně řečeno: Pokud lidé poslechnou, co říkám, budou mít mír. Jinak, po předchozím znamení (které jste viděli jako velkou polární záři), dojde k druhé světové válce za pontifikátu Pia XI. Madona prosí o modlitby a oběti za spásu světa. Třetí poselství to potvrzuje. Andělova pravice je zadržena rukou Madony. **Tento zásah je však podmíněn tím, že lidé vyhoví požadavku: Pokání, pokání, pokání!** To je první část třetího tajemství.

Druhá část je vize, která se týká papeže, biskupů, řeholníků, řeholnic a věřících, mučed-

níků. Zde se mluví evidentně o pronásledování Církve. A jsou zde jasné znaky, které ukazují, že tyto skutečnosti se **nevztahují k atentátu na papeže**, ze kterého se uzdravil, nýbrž říká se zde, že je mrtev. Je zabit.

Papež jistě chtěl, aby třetí tajemství bylo publikováno, protože ve středu po blahorečení fatimských dětí řekl: »Zdá se, že uzrál čas, aby se zveřejnila třetí část fatimského tajemství.« Tím chce říct, že nyní je ta zralá doba, neboť nadchází **čas velkého pronásledování**, kdy kromě papeže zemře i mnoho biskupů, mnoho kněží, mnoho řeholníků a mnoho věřících.

Biskupové, kněží, řeholníci a řeholnice vystupují na horu, kde je kříž: stoupají k mučednictví, tak jako Ježíš, když stoupal na Golgotu, šel vstříc mučednictví, šel vstříc ukřižování. Co tedy znamená tento obraz, že stoupají na horu, na které je kříž? Jdou, aby byli umučeni.

Svatý otec **prochází položeným městem a potkává velký počet mrtvol**. Proto se modlí za mrtvé, které potkává na své cestě. Když dospěje nahoru, padá na kolena před křížem, modlí se zde jako Ježíš na Kalvárii a je zde zabit. **Docpravdy zabit, nikoliv pouze zraněn jako při atentátu**. Je zabit od vojáků střelami ze střelných zbraní a šípy. Stejným způsobem jsou zabiti, jeden po druhém, biskupové, kněží, řeholníci a řeholnice a různé světské osoby, muži i ženy různého stavu a posta-

vení. **Zde se skutečně mluví o pronásledování, při kterém jsou křesťané zabiti, umučeni.**

Pod rameny kříže jsou dva andělé s křišťálovými nádobami, do kterých sbírají krev mučedníků, a kropí jí duše, které se blíží k Bohu. Podle textu se zde hovoří o mučednictví papeže a o pronásledování, při kterém je velký počet mučedníků, tedy ne pouze o pověstném atentátu na papeže.

Prorocký sen Dona Boska

To odpovídá jednak tomu, co je řečeno v poselství Modré knihy z 13. 5. 1995, a především to odpovídá jednomu slavnému snu Dona Boska. V této souvislosti je proto namístě připomenout prorocký sen z roku 1872, který sám Don Bosko vyprávěl svým žákům. Ve snu se hovoří o papeži, citují: »Nejvyšší velitel je na velké lodi (Církve), která vyplouvá za bouře na moře. Je přepadena náhle nepřátelskými loděmi. Tu papež, těžce raněn, padá. (To je atentát!) Ale ihned ti, kteří stojí za ním, jej pozvedají a pomáhají mu. (Zdá se, jako bychom viděli fotografii toho, co se stalo na náměstí Svatého Petra.) Všichni se obracejí, zvedají jej a papež se uzdraví. **Papež však je zasažen podruhé, padá znovu a umírá.**« V tom se závěr snu velmi podobá třetímu tajemství.

Poselství ze dne 13. května 1995 („Modrá kniha“)

Modlete se za papeže. Nynější papež je největším darem, který vám má Neposkvrněné Srdce dalo pro dobu očisty a velkého utrpení. Důležitá část mého poselství a mého tajemství, které jsem zůstal při svém zjevení sdělila třem dětem, se týká právě osoby a poslání papeže Jana Pavla II. Jak velké je jeho utrpení! Často je jakoby rozdrcen tíhou kříže, který je čím dál těžší. Lidstvo se žene cestou násilí a nenávisti, bratrovražedných bojů

a válek, přes jeho úzkostlivé volání, které doléhá ke všem a kterým snažně žádá o mír. Toto lidstvo se čím dál víc stává otrokem blahobytu a zábavy, materialismu a hedonismu, zatvrzelosti srdce a necitelnosti k potřebám malých, chudých, vykořisťovaných, utlačovaných a vykořisťovaných. Jak velice papeže bolí, když vidí tak chráněné lidstvo běžet neozpovědně po cestě vlastní záhuby.

(..)

Jak krvácí jeho srdce nad rozdělením, jež zapouští v církvi kořeny, nad stále se šířící ztrátou víry, nad bludy, které se hlásají a šíří; přes jeho odvalu a úsilí, s nimiž všude ve světě posiluje všechny ve věrnosti Kristu a jeho evangeliu. Jeho encykliky jsou opravdovými majáky, které svítí z nebe do hluboké temnoty, zahalující celý svět. – Modlete se za papeže. Prožívá hodinu Getseman a Kalvárie, ukřižování a sebeobětování. Pán na něj pohlédne jako na nejvzácnější obět, jež musí být nyní přinesena na oltář jeho kněžského obětování. Milovaní synové, zůstaňte stále se mnou pod křížem, na němž můj papež, mnou utvářený, vedený a tak milovaný, dokonává svou velkou obět lásky a bolesti. A právě pro obět tohoto mého prvního milovaného syna se Boží spravedlnost snoubí s velkým milosrdenstvím. Po období zkoušky, která bude očistou pro celý svět, vyvine se na světě nová éra jím předpovězená a ohlášená, a proto v této poslední době vás všechny vyzývá, abyste překročili zářivý prah naděje.

Důsledky nesplněné podmínky

Anděl má jako nástroj spravedlnosti zničit svět ohněm. Maria mu v tom zabrání, proto anděl volá: »Pokání, pokání pokání.« Říká tím: Ona může zasáhnout, ona může zadržet trest, proto přijměte její poselství: Pokání, pokání a pokání!

Pokání se vyjadřuje konkrétně obrácením. To je základní fakt, to je podstata poselství z Fatimy. Madona nám opakuje: Abych vás zachránila, je nezbytné pokání. Ale jestliže toto lidstvo neopovídá, a ono **skutečně neopovědělo**, a nedělá pokání, a pokračuje na své cestě a stává se den ze dne horším, vzdaluje se od Boha a buduje pohanskou civilizaci, vytváří si morální zákon, který je v rozporu s Božím zákonem, **Madona nemůže dále zadržet andělův meč**, který má zapálit svět. Protože další vývoj toho, co je obsaženo v tomto tajemství, závisí na tom, jak se zachová lidstvo, zda přijme a bude respektovat její výzvu k pokání a k obrácení.

Jestliže tento anděl, který volá: »Pokání, pokání, pokání«, není vyslyšen, Madona nemůže jeho nuku a zadržet a odvrátit trest. Co se stane v tomto případě? Třetí tajemství předpokládá do určité míry to, co má následovat. Víme, že **zjevení, která měla Lucie, pokračují i po roce 1917**. Jak se uvádí v tisku, sestra Lucie přijala další poselství ve své klášterní celi v Coiribře, kde žije v absolutní izolaci od roku 1948. Je to fenomén, k němuž církevní autority, i když byly dobře informovány, zachovávaly určitou rezervovanost. Vysvětlení je snad toto: Sestra Lucie, jediná ze tří dětí, jímž se Madona zjevila v roce 1917, která obsud žije, dále viděla v průběhu let svatou Panu a přijímala poselství. Víme že napsala stovky dopisů papežům a svěřovala se zpovědníkům, biskupům a kardinálům. V těchto poselstvích je s velkou pravděpodobností obsažen i poslední klíč k tajemství. To znamená, že obsahují i to, co se může stát, jestliže lidstvo nepřijme výzvu, kterou anděl řekl dříve, než zničí svět: Pokání, pokání, pokání.

Nemusíme tento klíč hledat jen v poselství, které přichází z Fatimy. Existují ještě další po-

selství, která zná papež a která jsou pro nás neznámá. Můžeme se však také podívat na to jinou cestou, protože Maria se nezjevuje pouze skrze Fatimu.

Poselství z japonské Akity

Např. třetí poselství z japonské Akity říká, co se stane, když lidstvo neuposlechne výzvy. **Pro Církev to bude znamenat vnitřní rozkol**, který vstoupí do Církve: »Budou biskupové proti biskupům, kardinálové proti kardinálům.« A pak následuje trest pro lidstvo. Trest, že tak velkého nebylo od potopy světa. Takový, že ti, kteří přežijí, budou mít taková trápení, že budou závidět těm, kteří zemřeli. To je poselství z Akity. To v třetím fatimském tajemství není obsaženo. Zde je jen výzva k pokání.

Ale poselství z Akity je adresované lidstvu, které odmítlo výzvu k pokání, ještě více zvýraznilo svůj odklon od Boha a vybudovalo si materialistickou pohanskou civilizaci. Je to ateismus jiný než v Rusku, které šířilo teoretický ateismus. Nyní jde o **ateismus praktický, daleko horší**, je to ateismus spojený s pýchou a lhovostí: To mě nezajímá.

Na prvních stránkách ve stejném listě, který ohlašuje třetí tajemství, stojí velkými titulky: »Clinton prohlašuje: Odhalili jsme tajemství života jako Bůh. Jsme jako Bůh!« A to je doprocházeno karikaturou Boha Otce. Madona se staví proti tomu. Aniž bychom ztráceli důvěru, musíme počítat s tím, že dojde k očištění světa. Vidíme tedy, jak se na současném vývoji potvrzuje, co nám řekla Madona: Jestliže lidstvo neuposlechne výzvy, bude podrobena trestu, který ohrožuje samotný jeho život. A Církev, vnitřně rozdělená pro bludy, které se šíří, je vystavena nebezpečí ztráty víry a je ohrožena i sama v sobě, a to zvnitř.

(Dokončení příště)

Peklo – potlačovaná realita

Od doby, kdy Matka Boží ukázala 13. července 1917 třem dětem ve věku 7, 9 a 10 let peklo, musím pokaždé, když je 13. července, pomyslet na potlačovanou realitu – peklo.

Proč naši kněží téměř vůbec nemluví o pekle? Proč nenásledují příklad Pána Ježíše, který o této realitě hovořil poměrně často? Proč nepřiznávají tuto skutečnost ani sami sobě s chledem na svou vlastní věčnou spásu, aby nás byli schopni přesvědčit, že hřích je něco odporného a strašného, co nemůžeme obývat jako hloupost a říkat: »To je pro každého jeho záležitost?« Nepřesvědčují nás teror a války současnosti stále více o tom, že nejen Bůh dává slunci svítit »na spravedlivé i nespravedlivé«, nýbrž že i satan, vládce tohoto světa (Jan 12, 31; 14, 30; 16, 11), zavaluje dobré i zlé nemocemi, neštěstími a slepou záští?

Irsko-anglický spisovatel Clive Stapel Lewis jednou poznamenal, že Bůh nikoho nepřijme po smrti se slovy: »Apríl, já jsem tě stejně spasil!« Bůh nás lidí stvořil jako svobodné a tuto naši svobodu respektuje. Již jako 11letého mě zajímal problém, zda by Bůh mohl stvořit tak vysokou horu, že by ji sám nemohl překročit. Touto »horou«, jak jsem později poznal, je **lidská svoboda**. Projevem této svobody také je, že dnes stále více potlačujeme a zamlčujeme pravdu o pekle. Kristus ať si říká, co chce: my o tom jednoduše nechceme nic slyšet.

Ale nebe nemlčí. 13. července 1917 svěřila Matka Boží při svém třetím zjevení tajemství, jehož první částí bylo vidění pekla. V r. 1942 jediná obsud žijící vizionářka Lucie je »z čisté poslušnosti a s dovolením nebes« popsala a zveřejnila v církvi (viz Světlo č. 30/2000).

Již při svém prvním zjevení 13. května 1917 hovořila Matka Boží o pekle. Ptala se dětí: »Jste ochotny přinést Bohu každou obět a přijmout každé utrpení,

kteří vám chce seslat, abyste dosáhly smíru pro mnoho hříšníků, kteří urážejí Boží majestát, a abyste dosáhly dorázení hříšníků, kteří spěchají do pekla...?«

To děti přivedlo k zamyšlení. Především Hyacinta, které bylo sotva sedm let, chtěla vědět: »Paní říká, že mnoho duší přichází do pekla. Co je peklo?« Desetiletá Lucie se jí pokoušela vysvětlit: »Peklo je hluboká jáma plná divokých zvířat spolu s velkým ohněm, kam jsou svrženi ti, kteří hřešili a nezpovídali se; tak hoří navždy.« – »A ven se už nedostanou?« – »Ne,« odpověděla Lucie. – »Ani po mnoha, mnoha letech?« – »Ne, nikdy. Peklo nikdy nepřestává. Kdo přijde do nebe, zůstane tam navždy.« – »A tak kdo přijde do pekla, už nikdy odtud

nevyjde?« – »Již jsem ti řekla, ne. Nevíš, že nebe a peklo jsou věčné? A to znamená, že nikdy nepřestávají, nýbrž trvají navěky.« – »Aniž bychom to věděli,« vyprávěla Lucie později, »učedlali jsme hned týž den rozjímání o pekle a věčnosti.« A to byla současně příprava na vidění pekla 13. července.

I po tomto vidění to byla především Hyacinta, která se touto strašnou pravdou zabývala: »Nepřestane peklo ani po mnoha, mnoha letech?« A jindy: »Nezamřou přece jen ti lidé, kteří tam hoří? ... A nestane se z nich popel? ... A když se za hříšníky mnoho modlíme, Pán je tam již nepošle? A když přinášíme oběti? ... Ubožáci! Musíme se modlit a přinášet za ně mnoho obětí!«

Otrěsná je i tato zpráva: Často sedávala Hyacinta pohroužená do myšlenek: »Peklo! Peklo! Je jí tak lito duší, které přicházejí do pekla! A ti lidé tam hoří v ohni jako uhlí!« Pak Hyacinta

poklekla a modlila se modlitbu, kterou Matka Boží naučila děti na konci velkého tajemství: »Ó můj Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchraň nás pekelného ohně. Přiveď do nebe všechny duše a pomoz těm, které tvého milosrdenství nejvíce potřebují.« Někdy se zdálo, že Hyacinta se vrací do skutečnosti jako ze sna. Volala ostatní: »Lucie, Františku, chcete se se mnou modlit? ... Musíme se mnoho modlit, abychom zachránili duše před peklím. Přichází jich tam tak mnoho! ... Proč Madona neukáže peklo hříšníkům? ... Kdyby je mohli vidět, nehřešili by a nedostali by se tam... Musíš Paní říct, že by měla ukázat peklo všem lidem (kteří jsou v Cova da Iria). Uvidíš, že se dorátí.« – Hyacinta chtěla také vědět, které hříchy přivádějí lidi do pekla. Lucie odpověděla: »To nevím. Snad nechodí na mši, říkají škaredá slova, vyslovují kletby, klnou a co já vím!« – »A kvůli jednomu slovu přijdou do pekla?« – »Co chceš? Když je to hřích...« – »Ale co by je to stálo, kdyby šli na mši? Jakou starost mi dělají ti hříšníci! Kdybych jim tak mohla ukázat peklo!« A před svou smrtí Hyacinta řekla: »Jdu nyní do nebe, ale protože ty ještě zůstaneš dole, řekni přece všem, když ti to Madona dovolí, jaké je peklo, aby nehřešili a nedostali se tam.« A často opakovala: »Jak mnoho lidí přijde do pekla, jak mnoho lidí!«

Ano, pravda o pekle, kterou Maria ukázala třem dětem, patří dnes k zapomínaným, potlačovaným pravdám.

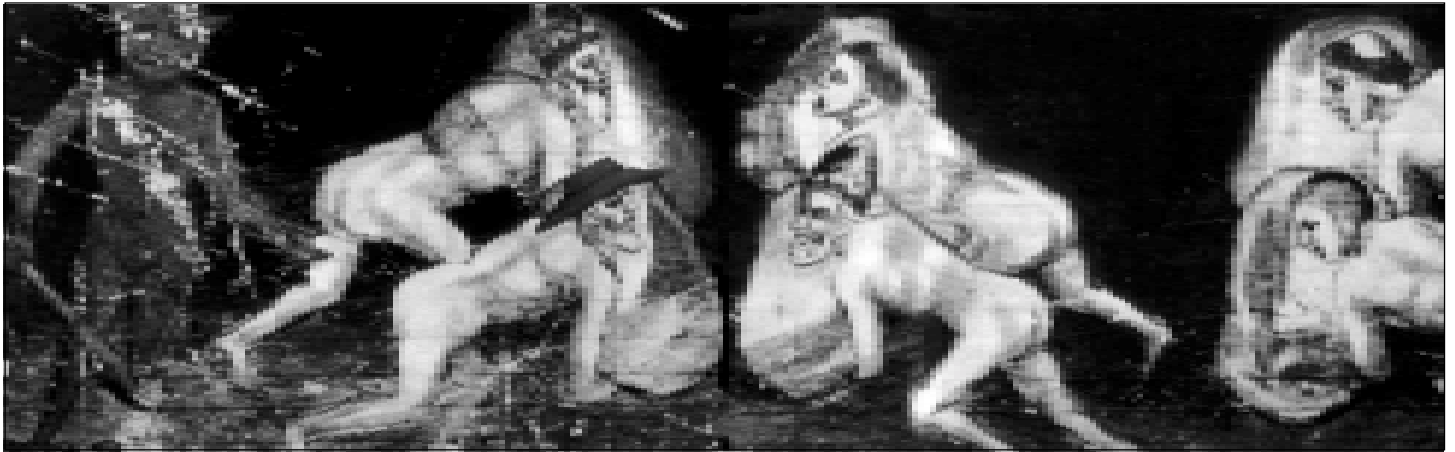
Potlačuje se, že existuje peklo. Potlačuje se, že jsou hříchy, které vedou do pekla.

Potlačuje se, že se nemohu vymlouvat na »zlé okolky«, nebo na »špatné sklony«, nebo na »slabou vůli«, že se musím před Bohem zodpovídat ze svého jednání a zanedbávání.

Potlačuje se, že Kristovo utrpení bylo pro naše hříchy nevyhnutelná cesta vykoupení

Michelangelo: Poslední soud – odsouzení zavřzených

Peklo, miniatura z 15. st., Vatikánská knihovna

a že každý hřích působí našemu Pánu bolest.

Potlačuje se, že peklo vůbec není prázdné, jak se snažil doufat Hans Urs von Balthasar ve své knize »V co smíme doufat?«, nýbrž že např. »Jidáš přijal trest za svůj hřích« (Liturgie Zeleného čtvrtku), jak to Ježíš předpověděl: »...nikdo z nich nezahynul, jedině ten, který propadl záhubě« (Jan 17,12). Potlačuje se, že peklo je jako »velké moře ohně«, že zatracení vyvolává »výkřiky bolesti a zoufalství«, jak viděly fatimské děti.

Pravda o pekle nás může naučit dvěma věcem: abychom se varovali brát hřích na lehkou váhu nebo spoléhat opovážlivě na jistě bezmeznou Boží milosrdenství a mysleli na to, že jsme voláni k lítosti, dorázení a pokání. Pravda o pekle nám může také připomenout, »že mnoho lidí přichází do pekla, protože není nikoho, kdo by se za ně modlil a obětoval«, jak řekla Maria dětem 19. srpna, že tedy můžeme druhé svými modlitbami a svými obětmi (pokáním) zachránit od věčného zavržení.

Není to zvláštní, že Ježíš právě i za našich dnů ukládá lidem, aby mluvili o skutečnosti pekla? I sestře sv. Faustině! Maria Faustina Kowalská musela vidět peklo a rozjímat o něm. Ve svém deníku při osmidenních exerciciích od 20. do 27. října 1936 v Krakově napsala: »Dnes mě anděl zavedl do propasti pekla. Je to místo velkého utr-

pení; jeho plocha je strašně veliká. Druhy trápení, která jsem viděla, jsou tyto: První trápení, které peklo působí, je ztráta Boha; druhé – ustavičné výčitky svědčí; třetí, že tento stav se už nikdy nezmění; čtvrté soužení je oheň, který bude duše pronikat, aniž by je zničil; je to strašně utrpení; je to čistě duchovní oheň, který zapaluje Boží hněv; páté soužení je ustavičná tma a strašně odporný zápach; i když je strašná tma, ďábové a duše se navzájem vidí; vidí všechno zlo druhých i své vlastní zlo; šesté soužení je ustavičná společnost satana; sedmé soužení je strašně zoufalství, nenávisť vůči Bohu, urážky, kletby a hanobení. To jsou soužení, kterými trpí všichni zavržení společně, ale to není ještě všechno. Jsou zvláštní soužení pro jednotlivé duše, totiž utrpení smyslů. Čím jednotlivá duše hřešila, tím bude také trestána strašným a nepopsatelným způsobem. Jsou strašná pekla a propasti trestů, kde se liší jedno soužení od druhého. Kvůli tomuto soužení bych byla

umřela, kdyby mě Boží všemohoucnost nepodržela. Hříšník musí vědět, že bude po celou věčnost soužen tím smyslem, kterým hřešil. Píší o tom na Boží příkaz, aby se žádná duše nemohla vymlouvat, že pekla není anebo že tam nikdo nikdy nebyl a nikdo neví, jaké to tam je. Já, sestra Faustina, jsem byla na Boží příkaz v propasti pekla, abych dosvědčila duším, že peklo existuje... Co jsem napsala, je skromný stín věci, které jsem viděla. Mohu poznamenat jedno, jsou tam převážně duše, které na peklo nevěřily.« (Deník sestry Marie Faustiny Kowalské)

Proč se tato pravda tak tvrdobojně zamlčuje? Proč nechceme slyšet to, co Kristus mnoha způsoby znovu a znovu dosvědčuje? »Říkají, že nikdo nepřijde do pekla. Popírají peklo nebo spoléhají na moje milosrdenství, které prý by nikoho nemohlo přenechat peklu. – Kvůli těmto bludným učením a bludům peklo nepřestalo existovat. Už kvůli tomu velkému množství nekajících. Stejně tak mu

neujde velké množství mých kněží.« (Ježíš k Msgr. Ottavio Michelinimu v knize: Ne já jsem chtěl tuto hodinu, poselství ze dne 17. září 1975) 19. září 1975 Ježíš řekl: »Uvědomuješ si tragický osud mnoha mých kněží, kteří velkými kroky krádeží vstříc věčnému zatracení? Může být na světě větší, strašnější tragédie než toto?

Může být ďábelstější zamlžení, než když v dnešní době falešný učitel tvrdí, že není peklo a Boží milosrdenství nemůže dopustit věčné zavržení duše? Kazatelé těchto bludů a mylných nauk chtějí vyřadit Boží spravedlnost, i když musí vědět, že ve mně jsou milosrdenství a spravedlnost neoddělitelně spojeny.«

Je jasné, že takové »poselství« naráží na odpor. Odporuje totiž takovému »pastoračnímu konceptu«, který postavil do středu jen a jen »milosrdného Boha«. Je třeba však dát na srozuměnou, že právě ani sama sestra Faustina, která stále hovoří o Božím milosrdenství, takže Marie Winovská dala její knize právem titul »Nárok na milosrdenství«, nezamlčovala pravdu o pekle.

Měli bychom mít na paměti, že Matka Boží se nebála ukázat dětem skutečnost pekla, jako by nám chtěla říct: Tuto pravdu není možno skrývat před nikým, ani před dětmi!

Děleš dobře, že se modlíš za duše v očistci, neboť jejich úděl je politováníhodný. Avšak oni mají naději. Vědí, že z něho vyjdu a že jejich utrpení je přípravou na štěstí, jakému není rovno. Zavržení napak vědí, že jejich trápení bude trvat věčně. Pro ně není žádná naděje, nýbrž strašně zděšení, hrůza věčnosti bez Boha.

Ježíš k Markétě, z knihy Poselství milosrdné lásky maličkým duším

Der FeLs 7-8/2000

Úmrtí arcibiskupa Dyby

V noci z neděle na pondělí podlehl fuldský arcibiskup Johannes Dyba náhlému srdečnímu záchvatu. Zástupci politiky i církve vyjádřili v pondělí své hluboké pohnutí nad náhlou smrtí tohoto vynikajícího církevního hodnostáře. Současně vyzvedli jeho zásluhy za katolicismus a diskuzi o hodnotovém systému ve společnosti. Všichni hovoří o zesnulém jako neobyčejné osobnosti, která svými jasnými a jednoznačnými

mi slovy výrazným způsobem přispěla k formování tváře německého katolicismu.

Kardinál Joseph Ratzinger vyzvedl osobnost fuldského arcibiskupa ve vatikánském rozhlasu. Podle jeho slov ztratila církev v Německu i svět «vynikající biskupskou osobnost». Dyba dokázal vždy s velkou otevřeností říct, co poznal a pokládal za správné, a vyvolal tím mnoho odporu i mnoho sympatií. Z jeho víry pramenil i jeho

šarm, humor a veselost, ale také odvaha, s jakou se postavil tváří v tvář duchu doby. Jen málo biskupů zažilo takovou osobní náklonnost věřících, i evangelisti křesťané se cítili jeho rozhodností povzbuzeni. Jeho nezaměnitelný hlas a jeho přirozený temperament budou napříště církvi velmi scházet, zdůraznil kardinál.

Pohřeb zesnulého arcibiskupa se konal v pátek 28. července. Jeho tělesné ostatky byly uloženy v dámské kapli sv. Jana.

Dne 7. srpna by se dožil 88 roků náš důstojný pan P. Josef Škorpíš arciděkan, který 18. února zemřel po 52 letech kněžské službě ve Veltrusích.

Otče, děkujeme Vám za vše, co jste pro naši farnost vykonal a budeme věrni Vašemu odkazu lásce k Pánu Bohu, úctě ke Svátostnému Spasiteli a Kristové oběti mši svaté.

Farníci z Veltrus a Vepřku.

Jubilejní pouť u Panny Marie Svatotomské, Ochránkyně města Brna a Perly Moravy na Starém Brně, Mendlovo náměstí – úterý 15. srpna 2000, 18.30 hod.

• Před poutí bude triduum (třidení), jako bezprostřední příprava k této slavnosti. Během tridua, při mši svaté, která bude začínat vždy v 18.30 hod. poslouží slovem jako kazatelé bývalí starobrnění kaplani:

sobota, 12. 8. 2000 – R. D. Jiří Hének – farář z Loděnic

neděle, 13. 8. 2000 – R. D. Josef Večeřa – farář z Ivančic

pondělí, 14. 8. 2000 – R. D. Jindřich Bartoš, – farář a děkan znojemský

– Příležitost ke svátosti smíření během tridua bude od 16.00 do 18.30 hod

V úterý 15. 8. 2000, v den vlastní potě, bude slavná pontifikální mše svatá na poděkování za všechna dobrodíní a za ochranu našeho města, kterou budou koncelebrovat opati:

Lukáš Evžen Martinec, OSA – opat starobrněnský

Marian Rudolf Kosík, OPraem – opat novoříšský

Bronislav Ignác Kramář, OPraem – opat želivský

a další pozvaní kněží

– Tento den bude možné v bazilice minor na Starém Brně získat plnomocné odpustky za obvyklých podmínek.

– Před vlastní mší svatou, od 17.30 hod. bude modlitba růžence, kterou povedou sestry Alžbětky. Bezprostředně po něm budou od 18.00 hod. následovat společné mariánské nešpory.

– Na závěr poutní mše svaté zazní v bazilice Starobrněnské zdravas, které zkomponoval starobrněnský varhaník Miroslav Příhoda.

• Ve starobrněnské bazilice se již po dlouhá staletí nachází milostný obraz Panny Marie Svatotomské, který daroval řeholníkům Řádu sv. Augustina v roce 1356 nezapomenutelný Otec vlasti Karel IV., při příležitosti jejich příchodu do Brna, kde od té doby neustále slouží Bohu a jeho lidu podle nehasnoucího příkladu svého Otce, sv. Augustina.

• Panně Marii Svatotomské se přisuzuje mocná ochrana jak jednotlivcům, tak i celému městu Brnu. A to nejen během Švédských válek, kdy se k ní Brňané utíkali o pomoc pod vedením slavného brněnského jezuita Martina Středy, ale také o necelých sto let později, v době „bojů o dědictví rakouské“ v roce 1742, kdy Brno obléhala prusko saská vojska.

Proto je tato Madona nazývána Perlou Moravy a Palladiem města Brna, ke které se vždy Brňané, a nejen oni, obraceli s prosbou o pomoc v dobách nejtěžších.

Starobrnění augustiniáni srdečně zvou na jubilejní pouť ke své Matce a Ochránkyni, Panně Marii Svatotomské, na Staré Brno.

EXERCICIE NA VELEHRADĚ V ROCE 2000

SRPEN

1. 8. – 5. 8. Duchovní obnova pro mládež od 14 let P. A. Hráček

20. 8. – 24. 8. Laičtí studenti teologických fakult P. M. Altrichter SJ

20. 8. – 24. 8. Varhaníci a chrámoví zpěváci P. Ulman Oldřich

Ceny za pobyt – Ubytování na noc: dvoulůžkový pokoj 100 Kč;

jednolůžkový pokoj 150 Kč; apartmá pro 2 osoby 150 Kč;

apartmá pro 1 osobu 250 Kč. Celodenní strava 100 Kč

Příhlášky posílejte na adresu: Poutní a exerciční dům Stojanov 687 06 Velehrad 62, tel/fax: 0632/71420

Collegium pro arte antiqua Brno uvádí

Týden pro broumovské kostely

6. – 13. srpna 2000

Koncerty, výstavy a umělecké performance v autentických prostorách Skupiny broumovských kostelů Kryštofa a Kiliána Ignáce Dientzenhofera

Během Týdne pro Broumovské kostely budou kromě kulturních programů mimořádně zpřístupněny denně od 10.00 do 17.00 hodin kostely v Šonově, Božanově, Vižňově, Verněřovicích, Otovicích, na Hvězdě, částečně v Ruprechticích a navíc velmi cenný kostel M. Allieho v Martínkovicích.

Neděle 6. srpna 2000

18.00 hodin, Šonov – kostel sv. Markéty:

Slavnostní zahájení týdne za účasti Vikáře broumovského P. Norberta J. Zemana

Vernisáž výstavy Proměny Broumova (autor David Musil) a souboru dětských prací Krásy kraje kde bydlím II

Koncert raně barokní hudby – hudební rekonstrukce nešpor z roku 1650

Účinkuje Musica Piffera (Brno). Sólisté: Irena Čenková, Zuzana Marečková, Michal Pospíšil, Radek Vašina, Umělecký vedoucí Michael Pospíšil

Pondělí 7. srpna 2000

18.00 hodin, Šonov – kostel sv. Markéty:

Kruhy pod očima I – performance výtvarníka Jiřího Jandy (Chomutov)

SAMIDVA – koncert písničkářského dua (Hradec Králové)

Úterý 8. srpna 2000

18.00 hodin, Heřmánkovice – kostel Všech svatých:

Exkurze do barokní fary

Kruhy pod očima II – performance výtvarníka Jiřího Jandy (Chomutov)

Na prahu světla – Hudební performance Petra Matuszeka (Praha)

Ztratili snad němečtí biskupové víru?

Volbu ženy Marie Jespenové za protestantskou biskupku odmítlo mnoho protestantských věřících mezi jiným proto, že něco takového pokládají jak katolíci, tak pravoslavní za výslovnou provokaci.

21. května 2000 se však na rozhlasové stanici Südwestfunk objevil rozhovor s biskupkou Marií Jespenovou, který vyvolal udivení a rozruch.

V rámci tradičního »Sjezdu katolíků« (Katholikentag), který se letos v červnu konal v Hamburku, plánovala disidentská iniciativa »Církev zdola« společnou »večeři Páně« protestantů s katolíky. Samotná biskupka však byla proti tomu, »použít večeři nebo Eucharistii za církevně-politický osterk«. Pokud by byla jen pastorkou, byla by velkorysejší, ale jako biskupka prý musí být »diplomatičtější«.

Biskupka totiž hovořila o svých »zkušenostech s katolickými bisku-

py«. **Ti jí údajně výslovně řekli, že »protestantská večeře je stejně platná jako katolická Eucharistie«. Totéž prý jí řekli, pokud jde o biskupský úřad.**

Reportér: ... je bolestné, když katolíci říkají: »Bohoslužby, které slavíte vy, nejsou plnohodnotné. Proto musíme dělat své vlastní bohoslužby. Není to bolestné? Neboť v podstatě řečeno, znamená to, že vás neberou vážně. Vy nemůžete slavit správné bohoslužby.

M. Jespenová: Někteří katolíci tak skutečně smýšlejí. Ale já to prožívám jinak. Já to prožívám tak, že moji katoličtí spolupráťi v biskupské službě nebo v jiných vedoucích úřadech tím velice trpí, také je to bolí a přáli by si, aby tomu bylo jinak, ale jsou prý vázání na své tradice. A mně bylo více než jednou ze strany biskupů řečeno: »Vaše večeře má stejnou platnost jako naše Eucharistie, ale my

máme jinou tradici. A vy jste pro nás stejně...«

To vám biskupové skutečně řekli?

M. Jespenová: Ano, ano. »...a vy jste stejně tak biskupka, jako my jsme biskupové v naší církvi. Ale bylo by to přehlížení skutečnosti, že my nosíme určitý oděv. Nemůžeme ho odložit ze dne na den a obléct si nový, ale musíme mít také nový vztah k tomu, co v těchto církvích vzniklo.« A tak jsem toto degradování naší zbožnosti a našich struktur v této oblasti rezažila.

Südwestfunk, SWR, Interview týžde, 21. 5. 2000, 12.45–13.00 hod.

To zdaleka nejsou poslední »novinky«, kterých se můžeme u západních sousedů dočkat. V Berlíně se konalo diecézní pastorační fórum, které předložilo kardinálovi Sterzinskému 512 doporučení. Mezi jiný-

mi jsou zde doporučení týkající se »napětí mezi církevními normami a konkrétním životem, jako je oblast předmanželského a nemanželského sexu nebo homosexuality«. Požadují další úvahy nad kněžským a biskupským svěcením žen. Předseda diecézní rady H. J. Schewick řekl, že »ne všechno hned projde, přísloví však říká: Když kapka vytrvale kape, vyhloubí kámen«, a jeho předchůdkyně poznamenala: »Biskupové mají rozhodovací právo, ale my laici smíme činit nátlak.« Sterzinski sice řekl, že ne všechny návrhy bere za své, ale chce je »předložit adresátům jako prosby Božího lidu«. Kob ná tento věřícím vysvětlit, co je v církvi možné, a co ne, když to neudělá jejich pastýř? Proč je nechává v očekávání, že jejich nepřipustné požadavky jsou uskutečnitelné a zaslouží si úvahu a pozornost biskupské konference?

Podle Der Sonntag 29/2000

Liturgická čtení

Neděle 6. 8. – svátek Proměnění Páně

1. čt.: Dan 7,9–10.13–14

Ž 97 (96), 1–2.5–6.9

Odp.: 1a.9a

2. čt.: 2 Petr 1,16–19

Ev.: Mk 9,2–10

Pondělí 7. 8. – nez. pam. sv. Sixta nebo sv. Kajetána

1. čt.: Jer 28,1–17

Ž 119 (118), 29.43.79.80.95.102

Odp.: 68b

Ev.: Mt 14,13–21

Úterý 8. 8. – památka sv. Dominika

1. čt.: Jer 30,1–2.12–15.18–22

Ž 102 (101), 16–18.19–21.29+22–23

Odp.: 17

Ev.: Mt 14,22–36

Středa 9. 8. – ferie

1. čt.: Jer 31,1–7

Jer 31,10.11–12ab.13

Odp.: srov. 10d

Ev.: Mt 15,21–28

Čtvrtek 10. 8. – svátek sv. Vavřince

1. čt.: 2 Kor 9,6–10

Ž 112 (111), 1–2.5–6.7–8.9

Odp.: 5a

Ev.: Jan 12,24–26

Pátek 11. 8. – památka sv. Kláry

1. čt.: Nah 2,1.3; 3,1–3.6–7

Dt 32,35cd–36ab.39abcd.41

Odp.: 39c

Ev.: Mt 16,24–28

Sobota 12. 8. – nez. sobotní pam. P. Marie

1. čt.: Hab 1,12–2,4

Ž 9 (9A), 8–9.10–11.12–13

Odp.: 11b

Ev.: Mt 17,14–20

Breviář pro laiky

Uvedení

do první modlitby dne:

	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
Antifona	1452	934	1779	964	1708	1768	1666
Žalm	786	783	783	784	786	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	1452	935	1755	964	1708	1769	1666
Antifony	1453	935	950	965	1463	998	1014
Žalmy	813	936	950	965	813	998	1014
Kr. čtení a zpěv	1454	938	1756	969	1463	1770	1668
Antifona k Zach. kantiku	1454	939	1780	969	1463	1780	1669
Prosby	1454	939	1757	969	1711	1771	1655
Záv. modlitba	1455	1461	1462	970	1463	1465	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	1455	940	954	970	792	1003	1018
Antifony	1456	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	1456	943	957	973	1713	1006	1021
Záv. modlitba	1455	943	957	973	1463	1006	1022

Nešporý:

SO

Hymnus	1457	1457	944	1760	975	1714	1774	1024
Antifony	1449	1457	945	960	976	1464	1009	1025
Žalmy	1449	1457	945	960	976	1715	1009	1025
Kr. čtení a zpěv	1451	1459	947	1763	979	1464	1777	1027
Ant. ke kant. P. M.	1451	1459	948	1780	979	1464	1780	709
Prosby	1451	1459	948	1764	979	1718	1778	1028
Záv. modlitba	1455	1455	1461	1462	980	1463	1465	709
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

MCM s. r. o. nabízí k svátku Nanebevzetí Panny Marie

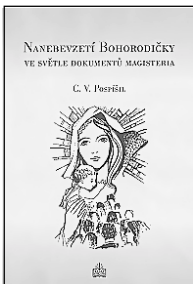
Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Maticie cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

NANEBEVZETÍ BOHORODIČKY VE SVĚTLE DOKUMENTŮ MAGISTERIA

Úvodní studie a překlad doc. C. V. Pospíšil Th. D. OFM

O slavnosti Všech svatých dne 1. listopadu roku 1950 papež Pius XII. prohlásil za dogma víry pravdu o tělesném nanebevzetí Panny Marie. To byl zcela jasně významný mezník v dějinách katolické církve. Tajemství Mariina nanebevzetí slaví celá církev 15. srpna. A právě u příležitosti 50. výročí prohlášení dogmatu přichází Maticie cyrilometodějská s českým překladem apoštolské konstituce *Munificentissimus Deus* o pozdvížení Bohorodičky Panny Marie s tělem i duší do nebeské slávy, kterou bylo toto dogma

NOVINKA

vyhlášeno. K tomu je připojen český překlad apoštolského listu Pia IX. *Ineffabilis Deus* z 8. prosince 1854, kterým bylo za dogma vyhlášeno a definováno Neposkvrněné početí blažené Panny Marie.

Úvodní studii k výročí prohlášení dogmatu o Nanebevzetí Panny Marie a překlad zmíněných dokumentů připravil doc. Pospíšil, který přednáší dogmatiku na teologické fakultě UP v Olomouci.

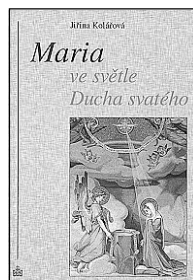
Brož., A5, 68 stran, 69 Kč

Jiřina Kolářová:

MARIA VE SVĚTLE DUCHA SVATÉHO

Úvahy, rozjímání a reflexe této knihy se nás pokoušejí uvést do plánu vykoupení a ukázat nám, jaké místo má Panna Maria v nynější časové epoše. Ona chce současnému člověku, který je duševně deformovaný a který se ptá po smyslu života, ukazovat cestu a být mu jeho silou a oporou.

Brož., A5, 120 stran, 58 Kč

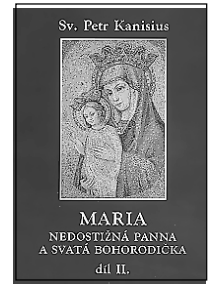
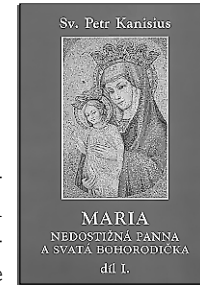

Sv. Petr Kanisius: MARIA, NEDOSTIŽNÁ PANNA A SVATÁ BOHORODIČKA

(2 díly)

Učení významného světce 16. století o Matce Boží vychází z Písma svatého a tradice podpořené mnoha autory z řad světců a významných teologů. Jde o jedno ze stěžejních děl pro hlubší pochopení úlohy a významu Panny Marie v dějinách spásy.

Brož., A5, 1. díl – 270 stran, 2. díl – 272 stran,
oba díly 299 Kč

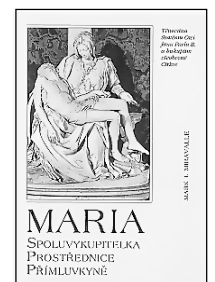

Mark I. Miravalle:

MARIA – SPOLUVYKUPITELKA, PROSTŘEDNICE, PŘÍMLUVKYNĚ

Knihy pojednává o Mariiných výsostných úlohách Spoluvykupitelky, Prostřednice všech milostí a Přímlovkyně Božího lidu, jak jsou obsaženy ve zdrojích Božího zjevení, v Písmu svatém, v apoštolské tradici a jak jsou vykládány učitelským úřadem církve.

Brož., A5, 96 stran, 35 Kč

Upozorňujeme na prodejnu v Praze, v níž můžete zakoupit také tituly vydané v Matici cyrilometodějské s. r. o. Prodejna se jmenuje PRO ECCLESIA CATHOLICA a nachází se v Ječné ulici č. 4, ob dva domy vedle prodejny Charity, Praha 2, tel. 02/24 92 15 01.

Placeno převodem
706 035

Novinové vřplatně

Odesílatel:

Maticie cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLŮ – týdeník Maticie cyrilometodějské. Vydává Maticie cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 – IČO 533866. Tiskárna nakladatelství Maticie cyrilometodějská, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcidiecézního úřadu Olomouckého o č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mraví. Nezapomínejte však, že u každého schválení se zkontroluje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.lnecnet.cz; http://www.ova.lnecnet.cz/svetlo). Registrční značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBČASNÍKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TISKÁRNÍ, Administrace pro Slovenskou republiku: ROBEJNY, Vinohradská 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SF, s. p. ZSR Bratislava, č. j. 3335-OFČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.